

Septītās dienas adventistu
Vispasaules lūgšanu nedēļas lasījumi

JŪS
SĀNĒMSIET
SPĒKU!

Saturs

Ievads	4
<i>Pirmais sabats: Ābrahāms kā liecinieks</i>	6
<i>Svētdiena: Liecināšana grūtībās</i>	13
<i>Pirmdiena: Patiesa un nepatiesa liecība</i>	18
<i>Otrdiena: Liecība valdnieku priekšā</i>	22
<i>Trešdiena: “Nepiemērots” liecinieks</i>	27
<i>Ceturtdiena: Liecinieks nāvē</i>	33
<i>Piektdiena: Laulātā pāra liecība</i>	37
<i>Otrais sabats: Līdz pat nāvei</i>	42
Lūgšanu nedēļas lasījumi bērniem	46
<i>Pirmais lasījums: Esi liecinieks!</i>	47
<i>Otrais lasījums: Liecini pat tad, kad dzīve pret tevi ir netaisna!</i>	49
<i>Trešais lasījums: Dīvainā slimība</i>	51
<i>Ceturtais lasījums: Nakts lauvu bedrē</i>	53
<i>Piektais lasījums: Kad ienaidnieks izrādās draugs</i>	55
<i>Sestais lasījums: Otrā iespēja</i>	57
<i>Septītais lasījums: Uzcel telti Jēzum!</i>	59
<i>Astotais lasījums: Brīnumi cietumā</i>	61

Bībele citēta no 1965. gada latviešu tulkojuma revidētā teksta, izņemot atsevišķas vietas, kur izmantots latviešu valodā pārcelts angļu Karaļa Džeimsa Bībeles tulkojums (ar norādi KJV).

© Patmos, 2023
ISBN

Ievads: “Jūs saņemsiet spēku!”

Autors: vecākais mācītājs Teds Vilsons

Iztēlosimies nelielo mācekļu grupu, kas, sapulcējušies Jeruzalemē, nepacietīgi gaida, lai dzirdētu Jēzus pēdējo novēlējumu pirms pacelšanās Debesīs. Kāri tverdami ik vārdu, tie uzklausa Viņa dotos konkrētos norādījumus par to, ko viņiem darīt, saņemot Svētā Gara dāvanu. Viņš paskaidro, ka ne jau šīs zemes valstību ir atnācis nodibināt, bet ka viņiem kā Jēzus sekotājiem būs īpaša loma cilvēku sagatavošanā citai – Debesu – valstībai. Viņš saka: “Jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8) Mācekļi, Jēzus paša pamācīti, bija aicināti liecināt par Viņu un sagatavot ļaudis pieņemt pestīšanas vēsti.

Dievs joprojām dod norādījumus caur Savu Vārdu un aicina mācekļus arī šodien. Viņš uzrunā tos, kuri redz savu vajadzību pēc Viņa pārveidojošā spēka, kuri pazemojas un meklē Viņu lūgšanā, kuri, sekojot Jēzus pēdās, ar cieņu izturas pret visiem cilvēkiem, ir gatavi dalīties ar dažkārt nepopulāro Atklāsmes grāmatas brīdinājumu – trīs eņģeļu vēstīm – un ir gatavi atstāt visu, kas traucē piepildīties ar Gara žēlastību un brīvību.

Turpmākajās lappusēs jūs lasīsiet stāstus par Bībeles varoņiem, kuri iespaidīgi liecināja par Kristu dažādos apstākļos: par Jāzepu, kuru šai darbā neaizkavēja personīgās grūtības, par mazo kalponīti, kura

uzrunāja savu kungu svešā zemē, par Daniēlu, kurš liecināja šīs pasaules valdniekiem, un par citiem, kuri bija liecinieki katrs savā vietā.

Mums ir teikts: “Kristus vārds, ko Viņš sacīja īsi pirms atgriešanās Debesīs, ir īpaši nozīmīgi katram, kas pieņem patiesību, kāda tā ir Jēzū. [...] Visiem Kristus sekotājiem ir jāklūst par Viņa lieciniekiem. Ikvienam, kas saņem dārgo patiesību, ir jādalās tajā ar citiem.” (Elena Vaita, “Review and Herald”, 1892. gada 9. februāris.)

Vai arī jūs vēlētos būt Jēzus liecinieki? Tad aicinu: šīs lūgšanu nedēļas laikā pajautājiēt Kungam, ko Viņš vēlas, lai jūs darāt, – kā jums uzticīgi līdzdalīt Viņa mīlestību tajā vietā, kur atrodaties.

Maranata! Mūsu Kungs nāk!

Teds Vilsons, Septītās dienas adventistu baznīcas Ģenerālkonferences prezidents

Sāra Geina Bērtona (Sarah Gane Burton), šo lasījumu (izņemot pirmā un otrā sabata lasījumus) autore, ir neatkarīga Bībeles pētniece un rakstniece, kas kopā ar vīru un diviem bērniem dzīvo Berienspringsā, ASV Mičiganas štatā. Viņai patīk ceļot, lasīt, rakstīt dzeju un doties pastaigās kopā ar ģimeni. Viņas interešu lokā ir Vecās Derības vēsture un kultūra, īpaši seno ļaužu ikdienas dzīve, jo zināšanas par to palīdz mums labāk izprast Bībeles stāstus. Viņa aizrautīgi interesējas par Bībeles stāstiem un tiem piemītošo spēku vēstīt cauri laikiem un kultūrām pastāvošus principus. Viņas lielā vēlme ir īstenot šos principus savā dzīvē – “darīt taisnību, mīlēt žēlsirdību un pazemīgi staigāt Dieva priekšā”.

Pirmais sabats:

Ābrahāms kā liecinieks

VADĪTĀJA PIEMĒRS

Autors: Teds Vilsons

Ābrahāma ikdienā praktizētās ticības klusā ietekme, viņa nesatricināmā godprātība, dāsnums, pieklājība un rakstura skaistums visiem atklāja, ka viņš ir saistīts ar Debesīm.

Krāšņā Ūras pilsēta, kas atradās senās Mezopotāmijas vidienē varēnās Eifratas krastos, bija bagātas impērijas centrs, kas piesaistīja tirgotājus no visas tolaik zināmās pasaules. Ar savu rosīgo ostu netālu no Persijas līča "Ūra bija darbīga metropole ar veikaliem, šaurām ieliņām, kas bija pārpilnas ar lopu ratiņiem, ēzeļu karavānām un amatniekiem, kas izgatavoja visu, sākot no ādas izstrādājumiem līdz dārgām rotām."¹ Pilsētas apkārtnē ganījās kazas un aitas, bet labi iekoptās lauksaimniecības zemēs auga dateļpalmu birzis, un apūdeņotos laukos – mieži, lēcas, sīpoli un ķiploki.

Pilsētas panorāmā dominēja milzīgs zikurāts – piramīdai līdzīgs templis mēness dieva Sina godināšanai. Zikurātam, kas pacēlās 65 pēdu (19,8 metru) augstumā no pamatnes, kuras izmēri bija 135 x 200 pēdu (41,1 x 60,96 metru), bija trīs platformas, katra no tām atšķirīgā krāsā, un sudraba svētnīca virsotnē.² Ir zināms, ka tur notika cilvēku upurēšana.³

Pilsēta un templis, kas tika uzcelts neilgi pēc Bābeles torņa sacelšanās, bija elkdievības un pagānisma centrs. Tomēr šīs senās pilsētas postošās ietekmes ēnā cēlās viens no Dieva uzticamākajiem lieciniekiem – Ābrahāms.

Elena Vaita rakstīja: "Elkdievība viņam uzmācās no visām pusēm, bet veltīgi. Viņš palika uzticīgs starp neticīgajiem, nesabojāts valdošās atkrišanas vidū un nelokāmi turējās pie vienīgā patiesā Dieva pielūgsmes."⁴

Kā tas varēja notikt, ņemot vērā, ka viņa paša tēvs Tera "kalpoja citiem dieviem"⁵? Viena no iespējām ir tāda, ka Ābrahāms, dzimis ap-

¹ Andrew Lawler "City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches", "National Geographic", 2016. g. 11. marts, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>

² Turpat.

³ John Noble Wilford "At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene", "New York Times", 2009. g. 26. oktobris, <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

⁴ Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 125. lpp. oriģ.

⁵ Turpat.

tuveni 350 gadus pēc plūdiem⁶, par patieso Debesu Dievu uzzināja no sava vecvecvectēva Ēbera, kurš bija Noasa dēls Šema mazmazdēls. Kamēr lielākā daļa Ābrama senču jau bija aizgājuši mūžībā, Ēbers nodzīvoja 464 gadus, tostarp vismaz 100 gadus pēc Ābrama dzimšanas.⁷ Pilnīgi iespējams, ka Ēbers dalījās Dieva patiesībā ar savu jauno pēcnācēju.

Neatkarīgi no tā, kā tieši viņš uzzināja par Dievu, mēs zinām, ka “ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gājis uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, – un viņš gāja, nezinādams, kurp iet” (Ebr. 11:8).

Atstājot tolaik bagātāko un civilizētāko vietu uz zemes, Ābrahāms bija gatavs būt Dieva liecinieks, lai kurp tiktu aicināts doties. Īsumā aplūkosim, kādam personu lokam šis izcilais sentēvs liecināja.

LIECINIEKS SAVAI SAIMEI

Pēc īsas uzturēšanās Hāranā, kur nomira viņa tēvs, “Ābrams ņēma Sāraju, savu sievu, un savu brāļadēlu Latu un visu mantību, ko tie bija ieguvuši, un visas dvēseles, kādas tie Hāranā bija iemantojuši, un tie izgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi. Un tie nogāja uz Kānaāna zemi.” (1. Moz. 12:5) Apmeties netālu no Sihemas, Ābrams vispirms uzcēla tur “altāri Tam Kungam” (7. pants). Pārcēlies citur, viņš atkal “uzcēla tur altāri Tam Kungam un piesauca Tā Kunga Vārdu” (8. pants). Ik rītus un vakarus Ābrams visu savu nometni saaicināja uz upurēšanu. Tas bija viņa ģimenes dievkalpojums. Kad viņš pārcēlās uz jaunu vietu, altāris palika kā kluss liecinieks visiem, kas gāja garām.

Lai gan Ābrahāms “ar vislielāko rūpību norobežojās no jebkādas viltus reliģijas”⁸, apkārtējie viņu pazina kā laipnu, pieklājīgu un taisnīgu cilvēku, kuru visi cienīja.

⁶ Gadskaitļi aprēķināti, par pamatu ņemot 1. Mozus 5. un 11. nodaļu. Skat. tabulu “Septītās dienas adventistu Bībeles komentāros” (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), 1. sējums, 185. lpp.

⁷ Turpat.

⁸ Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 141. lpp. oriģ.

LIECINIEKS PLAŠĀKAI SABIEDRĪBAI

Ābrahāms bija miermīlīgs. Kad starp viņa un Lata ganiem izcēlās nesaskaņas, viņš lūdza: “Lai nebūtu strīdus starp mani un tevi, starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi. Vai visa zeme nav tavā priekšā? Labāk šķiries no manis; ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi; bet, ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi.” (1. Mozus 13:8,9) Ļaujot Latam pirmajam izvēlēties, kur apmesties, Ābrahāmam nācās atteikties no auglīgās, bagātās Sitimas ielejas un doties uz kalnainākiem apvidiem. Vēlāk, kad visus ielejas iedzīvotājus sagūstīja ķēniņš Kedarlaomers un viņa sabiedrotie, Ābrahāms parādīja, ka viņam nav nekāda aizvainojuma par Lata iepriekšējo nepateicību. “Radniecības jūtu aizkustināts, viņš nolēma Latu glābt. Meklējot vispirms Dieva padomu, Ābrahāms gatavojās karam.”⁹

Uzvāra bija ātra un pilnīga, visi gūstekņi un mantas tika atgūtas, un visu godu par uzvaru Ābrahāms deva Dievam.

“Jehovas pielūdzējs bija ne tikai izdarījis lielu pakalpojumu laicīgajām varām, bet arī pierādījis sevi kā varonīgu vīru,” rakstīja Elena Vaita. “Bija redzams, ka būt taisnam nenozīmē būt glēvulim. Tieši Ābrahāma reliģija deva viņam drosmi aizstāvēt apspiesto tiesības. Viņa varonīgā rīcība nodrošināja viņam plašu ietekmi apkārtējo cilšu vidū.”¹⁰

Ābrahāms savā ticībā dalījās, izglītoja savu saimi, kura turpināja augt, līdz tajā bija vairāk nekā 1000 cilvēku. “Tie, kurus viņa liecība bija pamudinājusi pielūgt vienīgo Dievu, atrada mājvietu viņa nometnē un šeit kā skolā saņēma tādas mācības, kas viņus sagatavoja būt par patiesās ticības pārstāvjiem. Tādējādi pār viņu gūlās liela atbildība. Viņš apmācīja vadītājus, ģimenes tēvus, un tie viņa metodes tālāk īstenoja savās saimēs.”¹¹

⁹ Turpat, 135. lpp. oriģ.

¹⁰ Turpat, 135. lpp. oriģ.

¹¹ Turpat, 141. lpp. oriģ.

Ābrahāma “uzticība Dievam bija nelokāma, bet viņa laipnība un labvēlība rosināja uzticības un draudzības jūtas pret viņu pašu; viņš bija nemāksloti dižs un ar to iemantoja cieņu un godbijību.”¹² Ābrahāms bija cienījams visās apkārtējās tautās.

LIECINIEKS DIEVA UN NEKRITUŠO BŪTŅU PRIEKŠĀ

Ābrahāms godāja Dievu, un Dievs pagodināja viņu, nepastarpināti atklājot viņam Savus nodomus. Tomēr Ābrahāms bija cilvēks, un Svētie Raksti vēsta par vismaz trim reizēm, kad viņa ticība svārstījās: 1) kad viņš meloja par savu sievu faraonam (1. Mozus 12:10–20); 2) kad viņš, lai iegūtu mantinieku, ņēma Hagaru par sievu (1. Mozus 16:1–4); 3) kad viņš meloja par Sāru ķēniņam Abimeleham (1. Mozus 20). Šie gadījumi atklāj, cik bīstami ir, pirmkārt, iet tur, kur Dievs mūs nav aicinājis, un, otrkārt, klausīt tiem, kas varbūt cenšas palīdzēt, bet paši neklausā Dievam (proti, kuru rīcība nesaskan ar Dieva norādījumiem).

Elena Vaita piezīmē, ka “Dievs bija aicinājis Ābrahāmu būt par ticīgo tēvu, un viņa dzīvei bija jākalpo par ticības piemēru nākamajām paaudzēm. Taču viņa ticība nebija pilnīga. [...] Lai viņš varētu sasniegt visaugstāko ticības standartu, Dievs viņu pakļāva vēl vienam pārbaudījumam – vissmagākajam, kāds cilvēkam jebkad ir bijis jāiztur.”¹³

Dievs viņam pavēlēja: “Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.” (1. Moz. 22:2)

Ābrahāms zināja, ka cilvēku upurēšana ir pielūgsmes rituāls, ko praktizē pagāni – ne Debesu Dievs! Šādai pavēlei nebija nekādas jēgas. Kāpēc lai Dievs liktu nogalināt apsolutu dēlu? Tomēr pēc cīņas lūgšanā sentēvs ticībā devās uz priekšu.

“Ābrahāms bija cilvēks, viņa kaislības un pieķeršanās bija tādas pašas kā mums, taču viņš neapstājās, lai jautātu, kā piepildīsies apsolutums, ja Īzāks tiks nokauts. Viņš neapstājās, lai kaulētos ar savu sāpošo sirdi. Viņš zināja, ka Dievs paliek taisns Savās prasībās, un viņš Dieva pavēli izpildīs līdz pēdējam burtam.”¹⁴

Viņš neapzinājās, ka visas Debesis ar nepacietību gaida, ko viņš darīs. Ābrahāms un Īzāks nesaprata, ka tas, ko viņi dara, būs mācība par pestīšanas plānu visam Visumam. Viņi nenojauta, ka tieši tajā vietā, kurp viņi bija aicināti doties, Dievs upurēs Savu mīlo Dēlu par mūsu glābšanu.

“Debesu būtnes kļuva par aculieciniekiem tam, kā tika pārbaudīta Ābrahāma ticība un Īzaka paklausība. [...] Visas Debesis ar izbrīnu un apbrīnu vēroja Ābrahāma nemainīgo paklausību. Visas Debesis aplaudēja viņa uzticību. Sātana apsūdzības izrādījās nepatiesas. [...] Dieva derība, ko Ābrahāms apstiprināja ar zvērestu Visuma saprātīgo būtņu priekšā, liecināja, ka paklausība tiks atalgota.

Pat eņģeļiem bija grūti aptvert izpiršanas noslēpumu. [...] Kad Ābrahāmam tika dota pavēle upurēt savu dēlu, notiekošais nonāca visu Debesu būtņu uzmanības centrā. Viņi dedzīgi sekoja līdz katram solim šīs pavēles izpildē. Kad uz Īzaka jautājumu “Kur tad ir upurējamais jērs?” Ābrahāms atbildēja: “Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim,” un kad tēva roka bridī, kad viņš grasījās nokaut savu dēlu, tika apturēta un krūmos atradās Dieva sagādātais auns, kurš tika upurēts Īzaka vietā, – tad eņģeļu prātā skaidrāk izgaismojās izpiršanas noslēpums. Cik brīnišķīgu nodrošinājumu Dievs ir sagatavojis cilvēka glābšanai!”¹⁵

¹² Turpat, 134. lpp. oriģ.

¹³ Turpat, 147. lpp. oriģ.

¹⁴ Turpat, 153. lpp. oriģ.

¹⁵ Turpat, 153. lpp. oriģ.

MŪSU LIECĪBA ŠODIEN

Ābrahāma ticības, paklausības un kalpošanas dzīve ir nozīmīgs piemērs, kā liecināt mums šodien. Viņa ikdienā praktizētās ticības klusā ietekme, viņa nesatricināmā godprātība, dāsnums, pieklājība un rakstura skaistums visiem atklāja, ka viņš ir saistīts ar Debesīm. Viņš spēja raudzīties tālāk par redzamo un aptvēra mūžīgo realitāti. “Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika atzīts par taisnību.” (Rom. 4:3)

Teds Vilsons ir Septītās dienas adventistu vispasaules baznīcas prezidents. Citi viņa raksti un komentāri atrodami prezidenta biroja “Twitter” lapā (@pastortedwilson) un sociālajā tīklā “Facebook” (@Pastor Ted Wilson).

Svētdiena:

Liecināšana grūtībās

KO MĀCĪTIES NO JĀZEPA

Jāzeps tika vardarbīgi šķirts no savas ģimenes, bet viņš paņēma līdzīgu savu ticību.

Džeinai Marčevskai stāvēt uz skatuves un iepazīstinot žūriju ar savu dzīvesstāstu, no viņas staroja klusa pārliecība un miers. Viņa, dziedātāja un dziesmu autore, pazīstama ar skatuves vārdu Naktsputniņš, savos tikai 30 gados nu jau ilgāku laiku ar pārtraukumiem cīnījās ar vēzi, kurš tagad sāka veidot metastāzes. Viņai dziedot pašas sacerētu dziesmu, žūrija un skatītāji slaucīja asaras. Kad žūrija pauda apbrīnu par viņas pozitīvismu, viņa vienkārši piebilda: “Lai izlemtu kļūt laimīgam, nav jāgaida, līdz visi smagumi dzīvē beigsies.”¹⁶

Džaina savā blogā atklāti runāja par savu ticību un cīņu ar vēzi. “Pat dienās, kad man nav tik slikti, es mēdzu atgulties uz vannasistabas paklājiņa pēcpusdienas saules staros, lai klausītos Viņā. Es zinu, ka tas izklausās traki, un īsti nevaru to izskaidrot, bet Dievs ir tur, uz grīdas, – pat tagad. Esmu dzirdējusi sakām, ka daži cilvēki nespēj ieraudzīt Dievu, jo neskatās pietiekami zemu, un tā ir taisnība. Ja jūs nevarat Viņu ieraudzīt, skatieties zemāk! Dievs ir uz vannasistabas grīdas.”¹⁷

Vai neesat kādreiz prātojuši, ka būtu labāk pagaidīt, līdz kļūsiat veseli vai veiksmīgi, pirms liecināt citiem par Dievu? Mēs tiecamies domāt: pirms dalīties evaņģēlijā ar citiem, mums viss ir “jāsaved kārtībā” sava dzīve, taču vairāki Bībeles stāsti mums skaidri parāda, ka efektīvi liecināt varam pat visgrūtākajos apstākļos, ikdienas dzīves haosā un cīņās. Spilgts piemērs tam ir Jāzeps.

Kā sava tēva mīlākās sievas vecākais dēls Jāzeps bija privilēģēts un mīlēts vairāk par saviem brāļiem. Septiņpadsmit gadu vecumā viņš bija saņēmis dāvanā no tēva skaistu apmetni un bija redzējis pravietiskus sapņus, kas paredzēja viņa valdīšanu pār brāļiem un pat tēvu. Brāļiem tas bija par daudz. Tiklīdz radās iespēja atriebties, viņi satvēra Jāzepu, novilkā aizvainojošo apģērba gabalu un iemeta viņu tukšā ūdens

¹⁶ Michael Foust “AGT’s ‘Nightbirde’ Dies at 31: Her Legacy Is the Strength She Found in Jesus”, “Christian Headlines”, 2022. g. 22. februāris, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>

¹⁷ Nightbirde “God Is on the Bathroom Floor”, 2021. gada 27. septembris, <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>

vertnē. Pēc tam pārdeva viņu garāmbraucošai tirgotāju karavānai, kas devās uz Ēģipti.

NO VERGA PAR UZTICAMU KALPU

Jāzeps ceļā uz Ēģipti izdzīvoja, un tur ismaēlieši viņu pārdeva faraona sardzes priekšniekam Potifaram. “Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un visam, ko vien tas darija, lika labi izdoties.” (1. Mozus 39:2) Jāzeps tika vardarbīgi šķirts no savas ģimenes, bet paņēma līdzīgu savu ticību. Viņš to neslēpa no Potifara, un, lai gan Potifars, visdrīzāk, nepielūdza Jāzepa Dievu, viņš redzēja un saprata, ka Dievs ir ar Jāzepu un ka viņa māj-saimniecība gūst labumu no svētībām, kādas Dievs izlej pār Jāzepu.

Tas pamudināja Potifaru paaugstināt Jāzepu par visa nama pārvaldnieku. Dievs atzina šādu pozitīvu novērtējumu: “No tā laika, kad viņš to bija iecēlis par pārvaldnieku savam namam un pār visu, kas tam bija, Tas Kungs Jāzepa dēļ svētīja ēģiptieša namu, un Tā Kunga svētība bija pār visu, kas tam piederēja gan namā, gan tīrumā.” (5. pants.)

NO GŪSTEKŅA PAR VALDNIKU

Diemžēl Jāzepa panākumi nebija ilgstoši. Potifara sieva mēģināja pavedināt viņu, bet, kad tas neizdevās, apsūdzēja viņu briesmīgā noziegumā. Lai gan viņš bija nevainīgs, Jāzepu ieslodzīja cietumā. Jāzeps varēja ļauties izmisumam. Kurš gan viņu par to vainotu? Šķita, ka vairs nav cerību ne uz brīvību, ne uz atkalredzēšanos ar ģimeni.

Viņš varēja ļauties, lai apstākļi vājinā viņa ticību, morālo stāju vai vismaz darba ētiku. Tā vietā viņš turpināja uzticīgi kalpot, un Dievs viņu svētīja pat cietumā. “Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un tam parādīja žēlastību, un tas ieguva labvēlību cietuma priekšnieka acīs. [...] Tas Kungs bija ar viņu, un visam, ko vien viņš darija, Tas Kungs lika labi izdoties.” (21.–23. pants.)

Jāzepa attieksmē pret cietuma priekšnieku un faraona galveno mai-zes cepēju parādās līdzjūtība un cieņa pret ieslodzītajiem, kas ir ap viņu.

Elena Vaita rakstīja, ka “tieši tas, kā viņš rīkojās cietumā – viņa godīgums ikdienas pienākumos un līdzjūtība pret tiem, kas nonākuši nelaimē un ciešanās, – pavēra ceļu viņa turpmākajai labklājībai un godam.”¹⁸

Tas, kā viņš pārdzīvoja likteņa triecienus, kļuva par liecību apkārtējiem – un ir piemērs mums šodien. “Katrs gaismas stariņš, ko izstaroju uz citiem, atspoguļojas mūsos pašos. Katrs laipnībā un līdzjūtībā sacīts vārds, katrs darbs, ko veicam, lai atvieglotu apspiestos, un katra dāvana trūkumcietējiem, ja to rosina pareizi motīvi, nesīs svētību dāvinātājam.”¹⁹

Pagāja gadi, līdz Jāzeps tika atbrīvots no cietuma, un, pat paaugstināts par Ēģiptes pārvaldnieku, viņš nevarēja tūlīt tikties ar savu ģimeni. Kad beidzot radās iespēja atklāt brāļiem, kas viņš patiesībā ir, viņš tiem paziņoja: “Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību.” (1. Mozus 45:5)

Jāzeps sākumā, kad tika pārdots verdzībā, nevarēja zināt, ka kļūs par Ēģiptes pārvaldnieku vai ka lēmumi, kurus viņš Dieva dotā gudrībā pieņems, nodrošinās viņa ģimenes un visas Ēģiptes labklājību. Viņš nevarēja redzēt, kā Dievs nākotnē vērsīs par labu briesmīgo stāvokli, kādā viņš atradās. Bet Jāzeps arī negaidīja, līdz kļūs par Potifara nama vai Ēģiptes zemes pārvaldnieku, lai tad būtu uzticīgs Dievam vai dotu Viņam godu par saviem panākumiem. *Tieši pateicoties viņa liecībai*, Potifars un faraons atzina Jāzepa panākumu patieso avotu.

Viņš nepadevās pat tad, kad apstākļi pasliktinājās. Tā vietā viņš palika savu tēvu ticībā un izmantoja katru iespēju, lai ienestu gaismu Ēģiptes sabiedrības tumšākajos nostūros. Būdams vergs, Jāzeps varēja sarunāties kā ar parastiem Potifara saimniecības darbiniekiem, tā, iespējams, arī ar augstākstāvošiem viesiem. Cietumā viņš sastapās ar ieslodzītajiem, kuri bija nākuši no dažādiem apstākļiem. Un kā zemes

pārvaldnieks viņš uzturējās augstākajās aprindās. Dievs caur Jāzepu varēja sasniegt visus sabiedrības slāņus.

Iespējams, jūs atrodaties uz “vannas istabas grīdas” kā Džeina vai bedrē kā Jāzeps. Iespējams, jūs domājat: ko gan tādā pārdzīvojuma brīdī liecināt? Tomēr jūsu neatlaidīgā turēšanās pie Dieva jebkuros apstākļos var iedvesmot citus.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

- Kā jūs varat liecināt tādos apstākļos, kādos atrodaties tieši tagad?
- Atsauciet atmiņā kādu gadījumu, kad Dievs lietoja kādu cilvēku, lai nestu jums svētību! Kā tas notika?
- Kas jūs var atturēt no apņēmības pasludināt Dieva žēlastību savā dzīvē neatkarīgi no apstākļiem?

¹⁸ Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 218. lpp. oriģ.

¹⁹ Turpat.

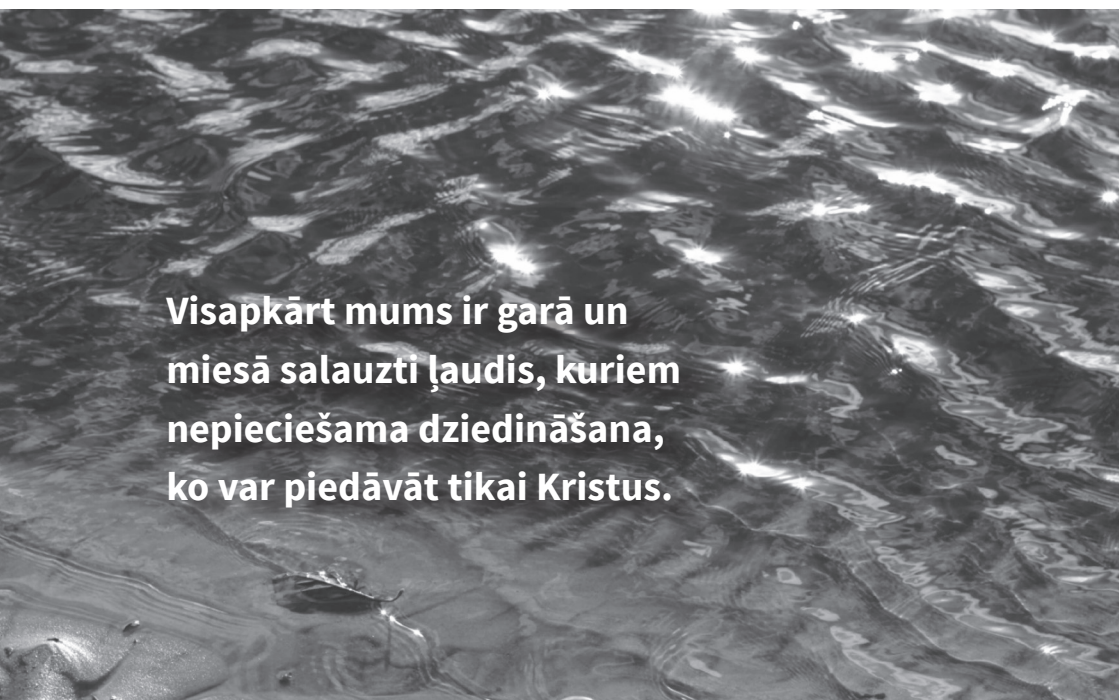
Pirmdiena:

Patiesa un nepatiesa liecība

MAZĀ KALPONĪTE UN GEHAZIS

Līdzko mūsu meita pieauga tiktāl, lai saprastu vienkāršu uzdevumu – savākt rotaļlietas, mēs arvien viņu mudinājām sakopt savu istabu vai rotaļu zonu. Mēs viņai, protams, palīdzējām, un vēlāk viņa iemācījās arī pati saklāt gultu un nolikt drēbes vietā.

Reizēm mēs viņu apbalvojām par palīdzību citos mājas darbos, piemēram, veļas salocišanu vai citiem uzdevumiem, kas parasti no viņas netika gaidīti. Kādu dienu viņa atnāca pie mums starojoša un gaidpilna un lūdza balvu par to, ka viņa ir savākusi dažas no savām rotaļlietām! Mēs paskaidrojām, ka esam priecīgi, ka viņa paveikusi tik labu darbu, tomēr par rotaļlietām atbildīga ir viņa pati. Viņas balva ir labi padarīts darbs.

**Visapkārt mums ir garā un
miesā salauzti ļaudis, kuriem
nepieciešama dziedināšana,
ko var piedāvāt tikai Kristus.**

Vai, pildot savus ikdienas pienākumus, jūs par tiem sagaidāt atlīdzību? Droši vien nē, lai gan ir brīnišķīgi saņemt atzinības vārdus. Bet kā ir tad, kad jūs liecināt citiem? Vai jūs sagaidāt atlīdzību no Dieva? 2. Ķēniņu grāmatas 5. nodaļā atrodams stāsts par divu veidu lieciniekiem: tādiem, kas par Dievu pastāsta, negaidot atlīdzību, un tādiem, kas domā, ka par saviem centieniem kaut ko ir pelnījuši.

BĒRNA LIECĪBA

Stāsts sākas ar mazas, no savām mājām Israēla zemē izvestas un tagad Naamanam kalpojošas meitenītes liecību. Viņa pat nav nosaukta vārdā, bet viņas sacītais aizsāk veselu notikumu ķēdi, kas noved pie armijas virspavēlnieka atgriešanās.

Naamans bija Sīrijas karavadonis. Dievs caur viņu bija nodrošinājis sīriešiem uzvaru. Bet Naamans bija spitālīgs. Tā vietā, lai atriebtos komandierim, kurš vai nu personīgi bija viņu sagūstījis, vai arī pārraudzījis reidu, kura rezultātā viņa tika aizvesta no mājām, meitenīte izjuta līdzjūtību pret slimnieku. “Viņa sacīja savai pavēlniecei: “Kaut mans kungs būtu nonācis tā pravieša priekšā, kas ir Samarijā, tas viņu atbrīvotu no viņa spitālības!”” (2. Ķēniņu 5:3)

Israēla un Jūdas tautas lielā mērā bija novirzījušās no Dieva iecerētā mērķa Ābrahāma pēcnācējiem – “tevī būs svētītas visas zemes ciltis” (1. Mozus 2:3) Tā vietā, lai rādītu pasaulei piemēru, kā mīlēt Dievu un tuvāko, tās bija pārņēmušas apkārtējo tautu pagāniskās paražas un apspieda un ekspluatēja savus tautas brāļus. Tomēr bija arī tādi, kas palika stingri ticībā. Tie turpināja liecināt saviem līdzcilvēkiem israēliešiem un, aizvesti trimdā, nesa svētību arī svešzemju mājām, kurās kalpoja.

Elena Vaita rakstīja: “Šis ebreju kalponītes vecāki, mācot viņai par Dievu, nezināja, kāds liktenis meitiņai būs lemts. Viņi palika uzticīgi savai pārliecībai, un sīriešu karavadoņa mājās viņu bērns liecināja par Dievu, kuru bija mācījis godāt.”²⁰

²⁰ Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 246. lpp. oriģ.

NEPATIESA LIECĪBA

Naamans meitenītes vārdus ņēma nopietni un devās uz Samariju, lai meklētu dziedināšanu. Viņš ieradās Elisas mājās, gaidīdams, ka pravietis darīs brīnumu, bet tā vietā tika nosūtīts uz Jordānu mazgāties. Lai arī sākotnēji saniknots par tik vienkāršu pavēli, viņš paklausīja un tika dziedināts; tad atgriezās pie Elisas vesels un pateicībā pasniedza pravietim dāvanas. Pravietis atteicās tās pieņemt un aizsūtīja viņu mājās.

Elisas kalps Gehazis, redzot, ka pravietis nav pieņēmis sīriešu komandiera dāvanas, sašutumā prātoja: “Redzi, mans kungs ir šo aramieti Naamanu saudzējis, neko nepieņemot no tā rokas, ko viņš bija atnesis. Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, es skriešu viņam pakal un ņemšu kaut ko no viņa!” (2. Kēniņu 5:20). Alkatības vadīts, Gehazis sprieda: ja Elīsa neņem to, kas pienākas, tad vismaz es paņemšu.

Naamans no mazās israēliešu meitenes bija saņēmis liecību par Dievu – patiesu liecību, kuras pamatā bija ticība un līdzjūtība pret slimo cilvēku. Tagad viņš saņēma otru liecību, nepatiesu liecību no Gehaža, kurš ar meliem mēģināja iedzīvoties. Gehazis teica, ka viņu sūtījis Elīsa, lai paņemtu dāvanas – talantu sudraba un divas kārtas drēbju – diviem praviešu skolas audzēkņiem, kas negaidot ieradušies. Naamans, pateicību izrādīdams, mudināja Gehazi ņemt divreiz vairāk sudraba, nekā viņš bija lūdzis.

Kad Gehazis atgriezās, Elīsa viņu iztaujāja, un Gehazis atkal meloja. Bet Elīsa zināja, kas noticis: “Vai garā es tev negāju līdz, kad tas vīrs griezās atpakaļ no saviem ratiem tev preti? Vai tad tagad ir laiks ņemt sudrabu un drēbes, eļļas kokus un vīna dārzus, sīklopus un liellopus, kalpus un kalpones?” (26. pants.) Uz Dieva darīta brīnuma rēķina nepienākas pieņemt dāvanas! Elīsa nebija darījis brīnumu – to bija darījis Dievs! Dāvanu pieņemšana sniegtu nepatiesu vēstījumu par Dievu, kurš Naamanu bija dziedinājis žēlastībā. Šī grēka rezultātā Gehazi pašu ķēra spītālība.

Mēs nezinām, kas tālāk notika ar israēliešu meitenīti, bet viņas līdzjūtībā teiktie patiesības vārdi atnesa dziedināšanu un ticību Naamana mājiniekiem. Turpretī Gehazis vēlējās materiālo labumu, it kā viņš būtu kaut kādā veidā atbildīgs par brīnumu, ko paveicis bija Dievs. Gehaža viltus liecība lika pār viņu nākt tai pašai slimībai, no kuras Naamans tikko bija dziedināts.

Mācītājiem, evaņģēlistiem un draudzes darbiniekiem ir nepieciešams saņemt samaksu par savu darbu – un tas ir likumīgi. Tomēr, liecinot par To, kurš par cilvēka glābšanu samaksāja visaugstāko cenu, mums nepienākas cerēt uz materiālu labumu. Visapkārt mums ir garā un miesā salauzti ļaudis, kuriem nepieciešama dziedināšana, ko var piedāvāt tikai Kristus. Iespējams, mūsu liecības rezultātā kāds izvēlēsies sekot Kristum; iespējams, atbildot uz mūsu lūgšanām, Dievs darīs brīnumu; bet mums vienmēr jāatceras, ka mūsu atlīdzība, kad liecinām par Dieva žēlastību un mīlestību, ir Debesīs. Gods un slava pienākas tikai un vienīgi Viņam.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

- Ko nozīmē būt patiesam lieciniekam?
- Kam mēs esam aicināti liecināt?
- Kāda ir mūsu atlīdzība par Dieva mīlestības sludināšanu?

Otrdiena:

Liecība valdnieku priekšā

DANIĒLS KĀ LIECINIEKS

Vēstures gaitā dievbijīgi ticīgie ir nonākuši politiskās ietekmes centros. Mēs jau uzzinājām par Jāzepu. Līdzīgi notika ar Daniēlu, Esteri un Nehemiju. Viņi visi nonāca galmā kā gūstekņi vai izsūtītie un kalpoja dažādos amatos.

Daniēla 1. nodaļā ir aprakstīts, kā no ķēniņa un dižciltīgo ģimeņiem iekarotajā Jeruzalemē tiek deportēti jaunekļi, kuri izceļas ar gudrību, zināšanām un izpratni. “Viņu starpā bija Jūdas cilts dēli: Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja.” (6. pants.)

Šie jaunekļi izcēlās vēl ar to, ka atteicās aptraipīt sevi ar ķēniņa ēdieniem un vīnu. Dievs svētīja viņus ar “ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus” (17. pants).

**Daniēls labi
kalpoja
ķēniņam,
bet Dievam
viņš kalpoja
vēl labāk.**

DANIĒLA PUBLISKĀ LIECĪBA

Jau sākumā kļūst skaidrs, ka Daniēlam būs svarīga loma Babilonijas valdībā. Viņa unikālais pravieša aicinājums nostādīja viņu privilēģētā un reizē bīstamā pozīcijā.

Nebukadnēcara pirmais sapnis, kas aprakstīts Daniēla 2. nodaļā, bija glaimojošs ķēniņam, kuru attēloja zelta galva. Taču viņa otrais sapnis bija tiešs viņa lepības nosodījums un norādīja, ka patiesais pasaules valdnieks ir Dievs.

Kad ķēniņš aicināja Daniēlu izskaidrot šo sapni, jaunais gūsteknis bija manāmi satraukts. Iedomājieties, kā gan pastāstīt vislielākās zināmās pasaules impērijas ķēniņam: ja viņš nepazemosies, Dievs viņu novedīs lopa stāvoklī! Tomēr Daniēls atzina: ja reiz Dievs ir devis Nebukadnēcaram brīdinājumu, viņa pienākums ir to izskaidrot.

Izskaidrojot sapņa nozīmi, Daniēls sniedza padomu: “Tādēļ, ak, ķēniņ, [...] atsvabinies no saviem grēkiem ar taisnību un no saviem noziegumiem ar žēlsirdību, to parādot netaisnībām! Varbūt tava labklājība tad varēs pastāvēt jo ilgi.” (Dan. 4:24) Šādu padomu dot viņam nepalīdzēja gadiem ilgās kaldēju valodas, filozofijas un literatūras studijas, – tas nāca no viņa zināšanām par Visuma Dievu. Diemžēl Nebukadnēcars nepazemojās, un pravietojums piepildījās. Viņa neprāts beidzās, kad viņš beidzot atzina Dievu par valdnieku.

Daniēla gudrais padoms netika veiksmīgi nodots Nebukadnēcara pēctecim. Kad Belsacars aicināja Daniēlu iztulkot uz sienas rakstīto, Babilonijas impērija atradās uz iznīcības robežas (Dan. 5). Pret Nebukadnēcaru Daniēls bija izturējies godbijīgi un pat līdzjūtīgi; bet Belsacars nekaunīgi nepakļāvās Dievam un ignorēja Nebukadnēcaram izteiktos brīdinājumus, tāpēc arī Daniēla vārdi viņam bija asi: “Un tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji.” (22. pants.) Tajā naktī Bābeles pilsēta krita – un līdz ar to arī Belsacars. Kā bija rādīts Nebukadnēcara sapnī par vareno tēlu, Bābeles vietā nāca cita valsts – Mēdija un Persija.

DANIĒLA PERSONĪGĀ LIECĪBA

Mēdijas ķēniņa Dārija laikā Daniēls joprojām ieņēma vienu no augstākajiem amatiem valstī. Viņš ir aprakstīts kā “pārāks par citiem priekšniekiem un par visiem pārvaldniekiem, tāpēc ka viņā mājāja spēcīgs gars; un ķēniņš bija nodomājis uzticēt viņam pārvaldīt visu valsti” (Dan. 6:3). Patiešām, kad kolēģi Daniēla uzvedībā vai kalpošanā mēģināja atrast kaut ko, par ko viņu apsūdzēt, nekā tāda nebija, “jo viņš bija uzticams, viņa rīcībā nebija atrodama nolaidība vai noziegums” (4. pants). Vienīgais veids, kā atrast apsūdzību pret Daniēlu, bija izdomāt likumu, par kuru būtu skaidrs, ka Daniēls to nespēs ievērot, proti, izsludināt, ka trīsdesmit dienu laikā neviens nedrīkst izteikt nekādu lūgumu nevienam dievam vai cilvēkam kā vien ķēniņam (skat. 7. pantu). Sods par nepaklausību būtu iemešana lauvu bedrē.

Kad Daniēls dzirdēja, ka ķēniņš ir parakstījis šādu likumu, viņš devās uz savām mājām, lai lūgtu Dievu. Viņš vairs nebija jauneklis. Viņš bija redzējis daudzus varas korumpētus valdniekus un ierēdņus. Viņš bija piedzīvojis impēriju nežēlību un zināja, kāds liktenis sagaida tos, kuri uzdrošinās nepaklausīt ķēniņiem. Viņš varēja teikt: “Es esmu par vecu,” un lūgšanas laikā vienkārši aizvērt logus. Galu galā, tā bija viņa privāta lieta. Taču Daniēls bija uzticīgs ķēniņu Ķēniņam, un likums, ko viņš ievēroja, bija saistošāks par visu, ko varētu izdomāt cilvēks.

Atvēris logus pret Jeruzalemi, Daniēls trīs reizes dienā zemojās, lai lūgtu Dievu. Viņš pat varēja redzēt, kā viņu vēro sazvērnieki, priedīgi berzējot rokas par gaidāmo triumfu pār politisko sāncensi. Neraugoties uz ķēniņa centieniem izglābt Daniēlu no likumā paredzētā soda, viņš tika iemests lauvu bedrē.

Daniēla uzticība vien jau bija spēcīga liecība karaļa galmam. Taču viņa izglābšana no lauvu bedres pat viņa ienaidniekiem parādīja, ka Dievs, kam viņš kalpo, ir visaugstākais Dievs un ka viņa panākumi un izdzīvošana ir Dieva iejaukšanās rezultāts.

Daniēls labi kalpoja ķēniņam, bet Dievam viņš kalpoja vēl labāk. Tāpat kā Nebukadnēcars, pārsteigts un pazemots Daniēlam dotās Dieva atklāsmes priekšā, Dārijs pēc Daniēla brīnumainās izglābšanas pasludināja, lai visi ļaudis bīstas Dieva, jo “tas ir dzīvais Dievs, tas paliek mūžīgi, Viņa valstība ir neiznīcīga, Viņa valdīšanai nav gala.” (26. pants.)

Karloss Eliass Mora raksta: “Caur gūstā nonākušajiem jūdiem Dievs Babilonijas un vēlāk Medijas un Persijas impēriju varas centrā ienesa spēcīgu liecību. Dieva tautas neveiksme, kuras rezultātā Daniēls un viņa draugi tika izsūtīti no dzimtenes, nebija šķērslis Kungam īstenot savu mērķi – atklāt savu raksturu tautām.”²¹

Gan publiski, gan privātajā dzīvē Daniēls liecināja tiem, kas ieņēma visaugstākos amatus imperatoru galmā. Viņu nepārņēma alkatība vai varaskāre. Viņa panākumus politikā noteica Svētā Gara darbība viņa dzīvē un tai dabiski sekojošā uzticība kalpošanā. Viņš bija pravietis neticīgajiem un nesa Dieva vārdu impērijā, kura bija iekarojusi un izpostījusi viņa dzimto zemi, pilsētu un templi.

Daniēls nemīkstināja skarbās patiesības, ko Dievs atklāja Nebukadnēcaram un Belsacaram, un nemēģināja izvairīties no soda, ko paredzēja likums, kuru sirdsapziņa neļāva ievērot. Viņš uzticīgi liecināja par augstāku kārtību un atgādināja pasaules valdniekiem, ka Debesīs valda Ķēniņš, kurš ir pārāks par viņiem visiem un kura likums ir taisnīgs, žēlsirdīgs un mīlestības pilns.

Mums nav dots kalpot ķēniņiem vai pārvaldīt provinces, bet mēs varam uzticīgi kalpot tur, kur atrodamies. Mēs varam liecināt par Dieva pārveidojošo spēku un Viņa Vārdā doto atklāsmi. Var gadīties, ka tiksīm aicināti liecināt varas pārstāvjiem par to, ka Dieva likums ir augstāks, taču, visticamāk, mūsu liecība izpaudīsies ikdienišķā rīcībā

²¹ Carlos Elias Mora “Daniel and Friends: A Model for Witnessing”, “Journal of Adventist Mission Studies” 5, nr. 1 (2009): 97. lpp.

un attieksmē. Bet neatkarīgi no tā, vai mūsu liecība ir publiska vai personīga, būsim uzticīgi!

Trešdiena:

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

- Kā jūs varat liecināt savā darbavietā?
- Kā kristietim pienāktos reaģēt uz likumu, kas nonāk pretrunā ar Dieva Vārdu?
- Vai jūs uzskatāt, ka savu kalpošanu darbā, ģimenē un Dieva priekšā veicat uzticīgi? Vai tomēr ir jomas, kurās nepieciešami uzlabojumi? Lūdziet Dievu, lai Viņš jums palīdz liecināt visās dzīves situācijās!

“Nepiemērots” liecinieks

SAMARIETE

Cilvēks kopā ar saviem ceļabiedriem todien bija nostaigājis garas jūdzes. Saule jau bija augstu, un tuvojās pusdienlaiks. Putekļi klāja Viņa nogurušās kājas, un asais vējš kaltēja ķermeni. Viņam gribējās dzert. Viņa draugi devās meklēt ēdienu tuvējā samariešu pilsētā Ziharā, bet Viņš tikmēr, apsēdies pie akas lauka vidū – Jēkaba akas –, gaidīja svarīgu tikšanos.

Pie akas pienāca sieviete, lai pasmeltu ūdeni. Viņa bija atnākusi viena dienas karstākajā laikā – varbūt tāpēc, ka sava dzīvesveida dēļ sabiedrībā tika nosodīta.²² Viņai nešķita neparasti sastapt tur svešu vīrieti – galu galā, šeit bieži apstājās ceļinieki –, un viņa gatavojās nolaist trauku akā. Tad vīrietis viņu uzrunāja: “Iedod padzerties!”

²² Victor H. Matthews “Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman”, “Biblical Theology Bulletin” 40, nr. 4 (2010): 219., 220. lpp.

**Evaņģēliju var sludināt jebkurā vietā
un jebkurā laikā ikvienam,
kas vēlas klausīties.**

STĀSTS, KAS LAUŽ SAVA LAIKA PRIEKŠSTATUS

Jāņa evaņģēlija 4. nodaļas stāstījums neatbilst tam, ko tā laika lasītāji no līdzīga sižeta sagaidītu, jo lauž daudzus viņu sociālos priekšstatus. Pirmkārt, Jēzus, jūds, pie tam tāds, par kuru ļaudis ticēja, ka Viņš ir Mesija, ceļoja caur Samariju. Vieta, kurā risinās darbība, ir izšķiroša, tāpēc sešos pantos vien (4.–9. pantā) vārdi “Samarīja” vai “samarieši” atkārtojas sešas reizes.

Pēc Israēla tautas izsūtīšanas tie, kas palika Samarijas reģionā, sajaucās ar ievestajiem cittautiešiem. Tādos apstākļos viņu reliģijā ienāca daudzi sveši elementi. Viņi noraidīja visus praviešu un gudrības rakstus, izņemot piecas Mozus grāmatas, un pielūdza Dievu svētnīcā, ko paši uzcēla Garicima kalnā.²³

Šķirtne starp jūdiem un samariešiem padziļinājās, kad atgriezušies jūdu trimdinieki neļāva samariešiem piedalīties tempļa atjaunošanā (Ezras 4:2, 3). Vēl daudzus turpmākos gadsimtus samarieši un jūdi palika naidīgi noskaņoti viens pret otru. Bija jūdi, kas nepieciešamības gadījumā ceļoja caur Samariju, tomēr stingrākie ticībā izvēlējās garāku ceļu, lai pilnībā izvairītos no šī reģiona.²⁴

Otra atkāpšanās no sociālajām tradīcijām bija tā, ka Jēzus iesaistījās sarunā ar samarieti – un pat ne ar vīrieti, bet sievieti, turklāt ādu, kam bijuši vairāki vīri un kas tagad dzīvo ar mīļāko. Treškārt, no sarunas kļūst skaidrs, ka viņu saskarsme nav nejauša – Jēzus šo sievieti ir gaidījis, pat meklējis. Un tādai Viņš atklāj Savu Mesijas identitāti!

Saruna sākas ar vienkāršu lūgumu: “Dod man dzert!” (Jāņa 4:7) Jau tas vien, ka viņu uzrunā jūds, būtu pietiekami, lai sievieti šokētu, taču šis Cilvēks vēl arī kaut ko no viņas lūdz. Viņa reaģē ar neslēptu izbrīnu: “Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?” (9. pants.) Jēzus ignorē šādu atsauci uz etnisko dalījumu un iebilst, ka patiesībā

sievietei pienāktos lūgt veldzi no Viņa! Ūdens, ko Viņš piedāvā kā dāvanu, ir dzīvību dodošs. Atkārtoti Viņš novirza samarietes domas no etniskās identitātes jautājumiem un senām brūcēm uz tagadējām rūpēm par dvēseles slāpēm un Viņa spēju tās apmierināt.

Tiklīdz samariete saprot Viņa noslēpumainā piedāvājuma nopietnību un lūdz Viņam šo ūdeni, Viņš pēkšņi saka, lai tā sauc savu vīru. Sievietes atbilde ir īsa: viņai tāda nav. Tas ir godīgi teikts, jo viņa dzīvo ar kādu, kurš nav viņas vīrs; bet Jēzus atklāj, ka zina šo faktu un visu viņas laulības vēsturi.

Pārsteigta par svešinieka zināšanām par viņas personīgo dzīvi, sieviete atzīst, ka Jēzus droši vien ir pravietis, bet sarunu cenšas novirzīt no savas personīgās dzīves atpakaļ uz samariešu un jūdu nesaskaņām. Jēzus to izmanto kā iespēju paziņot, ka ir iestājies jauns laikmets: tagad visi istie pielūdzēji, gan jūdi, gan samarieši, “pielūgs Tēvu garā un patiesībā, jo Tēvs meklē tādus, kas Viņu tā pielūdz” (23. pants).

Jau sarunas sākumā Jēzus bija izjaucis viņas pasaules uztveri, kuras centrā bija etniskie un reliģiskie konflikti starp jūdiem un samariešiem. Viņa bija sevi pozicionējusi kā tādu, kas ir noskaņota pret jūdiem, tāpat arī pret šo ebreju vīru pie akas, bet tas bija lauzis šo nostāju, iesaistot viņu sarunā un izturoties pret viņu ar cieņu. Viņa savas etniskās identitātes, reliģiskās pārliecības un izvēlētās pielūgsmes vietas pamatā bija likusi sentēva Jēkaba mantojumu un senču tradīcijas. Bet Jēzus arī to visu interpretēja jaunā, nebijušā veidā.

Visbeidzot sieviete pārvirza sarunu uz to, par ko viņa zina, ka jūdi un samarieši tajā ir vienisprātis: “Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.” (25. pants.) Viņa atbilde uz viņas ticības un cerības apliecinājumu ir vienkārša un pārsteidzoša: “Es tas esmu, kas ar tevi runā!” (26. pants.)

²³ Gary M. Burge “NIV Application Commentary: John” (Grand Rapids: Zondervan, 2000), 140., 141. lpp.

²⁴ Andreas J. Köstenberger in “Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts” (Grand Rapids: Zondervan, 2002), 2. sējums, 42. lpp.

SĒJĒJS UN PĻĀVĒJS

Tieši šai atklāsmei sekojošā apstulbuma brīdī pie Jēzus atgriezās mācekļi. Samariete vairs neraizējās par ūdeni no akas, kas, kā viņa zināja, slāpes remdēs tikai uz laiku, bet steidzās uz pilsētu vēstīt par savu tikšanos ar jūdu, kurš apgalvoja, ka ir Mesija. Viņas vārdos skanēja cerība: “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījis! Vai tikai Tas nav Kristus?” (29. pants.)

Tikmēr pie akas Jēzus atbildēja uz mācekļu bažām. Viņi bija pārsteigti, redzot Viņu runājam ar sievieti, bet neko neteica. Tagad viņi mudināja Viņu ēst, bet Viņš atteicās, apgalvojot, ka Viņam ir ēdiens, par kuru viņi nezina. Redzot viņu apjukumu gan par sievieti, gan par ēdienu, Viņš paskaidroja Savu misiju: “Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.” (34. pants.) Tālāk Viņš deva uzdevumu mācekļiem: “Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatāit druvas, jo viņas ir baltas pļaujai. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs. [...] Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā.” (35.–38. pants.)

Kamēr Jēzus vēl runāja, pie akas jau sāka nākt ļaudis no pilsētas, satraukti par sievietes vārdiem. Viņai nebija profesionālas teoloģiskās izglītības, un savā izpratnē par reliģiju viņa līdz šim bija vadījusies pēc savas tautas tradīcijām. Taču tikšanās ar Jēzu padarīja viņas liecību pietiekami iedarbīgu, lai piesaistītu visas pilsētas interesi. Mācekļi nekavējoties varēja skatīt darbībā Jēzus vārdus par sējēju un pļāvēju.

Mācekļi nebija gaidījuši, ka Zihara būs viņu uzmanības vērtā – ka vien lai iegādātos pārtiku. Tāpat viņi nebija gaidījuši, ka viena sieviete bez palīgiem veiks tik ievērojamu misijas darbu. Elena Vaita rakstīja: “Tiklīdz samariete bija atradusi Glābēju, tā atveda pie Viņa citus. Viņas misijas darbs izrādījās efektīvāks nekā tas, ko veica mācekļi. Mācekļi Samarijā neredzēja nekā tāda, kas liecinātu, ka tā būs daudzsološs misijas lauks. Viņu domas bija pievērstas lielajam darbam, kas

būs jāveic nākotnē. Viņi neredzēja, ka raža jāsavāc turpat līdzās. Bet, pateicoties viņu nicinātās sievietes pūlēm, visa pilsēta ieradās uzklaust Glābēju. Viņa nekavējoties atnesa gaismu saviem tautiešiem.”²⁵

Samarieši uzaicināja Jēzu savā pilsētā, un Viņš ar mācekļiem palika Ziharā divas dienas. Kā norādīts Jāņa evaņģēlijā 4:39, daudzi pilsētnieki noticēja Jēzum, pamatojoties uz sievietes liecību, bet pēc Viņa apmeklējuma noticēja vēl vairāk. Viņi “sacīja sievietei: “Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs.”” (42. pants.) Jūdu vidū Jēzus nevarēja atklāti pasludināt, ka Viņš ir Mesija, bet samarieši bija gatavi atzīt Viņa dievišķo būtību.

ŪDENS SLĀPSTOŠAJIEM

Stāsts par Jēzu un samarieti mums sniedz vairākas svarīgas mācības.

Pirmkārt, evaņģēliju var sludināt jebkurā vietā un jebkurā laikā ikvienam, kas vēlas klausīties. Jēzus negaidīja, kad liela auditorija ieradīsies uz labi reklamētu sanākumi. Viņš uzsāka sarunu ar vienu grēcīgu sievieti, kas pildīja ikdienišķu pienākumu – smēla ūdeni no akas. Un, devusies pie pilsētniekiem, samariete negaidīja “isto brīdi”, bet tūlīt uzrunāja ikvienu, kas vēlējās klausīties. Vēstījums, ko viņa saņēma, bija pārāk svarīgs, lai gaidītu.

Otrkārt, mums nekad nevajadzētu uzskatīt, ka zinām, kurš ir vai nav gatavs pieņemt evaņģēliju. Mēs ne par vienu nevaram apgalvot, ka viņš nav cienīgs saņemt evaņģēliju. Kā Jēzus paskaidroja savās daudzajās līdzībās par sēšanu un pļaušanu, evaņģēlija sēkla tiek mesta gan labā, gan sliktā augsnē. Līdzās kviešiem var izaugt nezāles, bet Dievs šķiros taisnos no netaisnajiem. Mūsu uzdevums ir vienkārši sēt un pļaut. Par pārējo parūpēsies Dievs.

Sarunu ar samarieti Jēzus iesāka, piedāvājot ūdeni no avota, kas “verd mūžīgai dzīvībai” (14. pants). Kad sieviete pieņēma Kristu kā

²⁵ Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 195. lpp. oriģ.

Mesiju, viņā pašā atvērās šis avots. “Kas dzer dzīvo ūdeni, pats kļūst par dzīvības avotu. Kas saņem, kļūst par devēju. Kristus žēlastība dvēselē ir kā avots tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus, tā ka bojāejai nolemtie kāri tver dzīvības ūdeni.”²⁶

Pieņemsim dzīvā ūdens dāvanu, ko Jēzus mums piedāvā! Un dalīsimies tajā ar ikvienu, ko sastopam! Katra saruna ir iespēja dalīties ar šo ūdeni. Mēs nedrīkstam izslāpušajiem liegt šo dāvanu.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

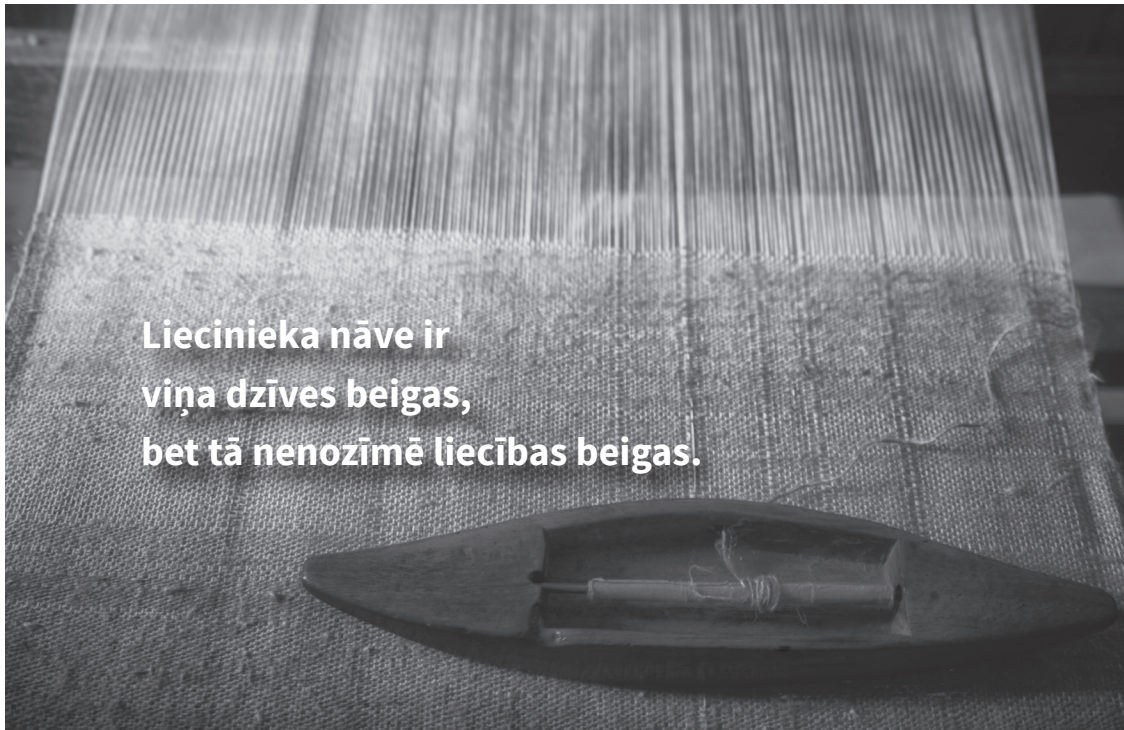
- Kurus no jūsu priekšstatiem un aizspriedumiem Dievs, iespējams, mēģina sagraut vai pārveidot?
- Vai politiskās vai etniskās atšķirības ietekmē to, ar ko jūs iesaistāties sarunās?
- Vai jūs šodien esat dzēruši no Dzīvā ūdens?

Ceturtdiena:

Liecinieks nāvē

TABITAS NĀVES IETEKME

Mūsu ģimene nesen atvadījās no mīla vectēva, tēva un vīra. Mēs sēdējām pie viņa gultas, raudājām, lūdzām Dievu un dziedājām cerības dziesmas. Mēs vērojām, kā viņa krūtis cilājas, un skaitījām ieelpas. Mēs raudājām un smējāmies, atminoties viņa laipnību, pacietību un dāsnumu. Viņš mūžu bija pavadījis, kalpodams Dievam, un mēs zinām, ka viņš augšāmcelsies neiznīcīgā miesā, tomēr atvadīšanās sāpes tik un tā bija mokošas. Pie viņa gultas pavadītajām negulētajām naktīm krājoties, mēs apzinājāmies, ka neesam radīti, lai vērotu, kā dzīve aizplūst no mīlotā cilvēka. Mēs esam radīti mūžīgai dzīvei.

**Liecinieka nāve ir
viņa dzīves beigas,
bet tā nenožīmē liecības beigas.**

²⁶ Turpat.

Uz bērēm sapulcējās visa mūsu plašā ģimene un draudze. Palicēju sanekstais bagātais atvadu mielasts un no visas pasaules saņemtie mierinājuma un cerības vēstījumi bija mīlestības liecība par manu vecvecāku kalpošanu. Apustuļu darbu 9. nodaļā ir stāsts par kādu mācekli, kura tika līdzīgi mīlēta, – par Tabitu (jeb Stirnu).

NESAVTĪGĀ LABDARE

Mēs neko daudz nezinām par Tabitu: cik viņai bija gadu, vai viņa bija precējusies, vai viņai bija bērni. Mēs zinām tikai to, ka viņa bija mācekle, “labdare un nabagu apdāvinātāja” (Ap. d. 9:36). Starp viņas labajiem darbiem bija arī apģērbu darināšana atraitnēm (39. pants). Tā viņa apmierināja nozīmīgu Jopes sieviešu vajadzību. Jādomā, ka Tabita bija turīga, varbūt pat apģērbu ražotnes īpašniece.²⁷ Viņai noteikti bija prasmes un līdzekļi, lai darinātu dažāda veida apģērbus. Tas, ka Bībeles tekstā ir izcelts, ka viņa bija mācekle, norāda, ka viņa ieņēma vadošu stāvokli draudzē.

Tabitas slimība un tai sekojošā nāve bija briesmīgs trieciens Kristus sekotājiem Jopē. Pretēji manam vectēvam, kurš aizgāja dusēt gara un pilnvērtīga mūža beigās, Tabita nomira priekšlaicīgi. Viņas ķermenis tika nomazgāts un nolikts augšistabā, kur ap viņu sapulcējās atraitnes un raudāja. Jau viņu valkātās drēbes vien liecināja par Tabitas mīlestību un rūpēm par viņām un apkārtējo sabiedrību.

Netālu, Lidas pilsētā, Pēteris bija dziedinājis kādu paralizēto, un šī vēsts izplatījās pa visu apgabalu. Mācekļi Jopē sūtīja vēsti Pēterim, mudinot viņu nekavējoties ierasties, acīmredzot cerībā uz brīnumu. Pēteris ieradās un atrada ticīgos dziļās bēdās. Atraitnes, kas bija sapulcējušās sērot, rādīja viņam drēbes, ko labdare bija šūdinājusi. Neapšaubāmi, Pēteri aizkustināja viņu liecības par Tabitas kalpošanas dzīvi. Viņš lika visiem atstāt telpu un tad lūdza par viņas augšāmcelsanos.

²⁷ Teresa J. Calpino “Women, Work and Leadership in Acts” (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), 141. lpp.

Ticībā viņš pagriezās pret mirušo sievieti un sacīja: “Tabita, celies augšā!”

Dievs no jauna iedvesa dzīvību viņas ķermenī, un viņa, satvērusi Pētera pastiepto roku, piecēlās. Iedomājieties tikai, kāds prieks un sajūsma pārņēma ticīgos, kad Pēteris viņu dzīvu izveda no istabas! Viņas augšāmcelsšanās rezultātā Jopē daudzi sāka ticēt Kungam. Tabitas nāve, lai cik lielas bēdas nebūtu nesusi, caur augšāmcelsanos pārvērtās triumfā. Kāda liecība tā bija apkārtējai sabiedrībai: pasludināt, ka viņa bija mirusi un ir atkal dzīva!

NĀVE UN KAVĒŠANĀS

Bet kā ar tiem, kas mirst un netiek tūlīt augšāmcelti? Vai neskaitāmi vīrieši, sievietes un bērni nav uzticīgi kalpojuši Dievam un tomēr miruši pašā mūža plaukumā? Dieva un sātana karš ir plāvis daudz dzīvības – neatkarīgi no tā, vai nāve ir iestājusies dzīves sākumā vai pēc daudziem gadiem. Tāda ir kara daba. Jēzus Kristus nāve un augšāmcelsšanās dod mums cerību uz dzīvi aiz kapa, kad tie, kas miruši Kristū, tiks uzmodināti, lai dzīvotu kopā ar Viņu (Rom. 6:8). Taču mēs joprojām neesam pasargāti no slimībām un nāves – mūsu miesa joprojām ir mirstīga.

Kā mums pieņemt nāves un miršanas realitāti? Esmu radusi mierinājumu apziņā, ka uzticīga kristieša nāve pati par sevi ir liecība par Dievu. Savas dzīves beigās mans vectēvs, kurš bija ārsts, vairs nevarēja izmeklēt pacientu, nevarēja arī vadīt Bībeles stundas, sludināt vai pat skaļi lūgt. Liecība nebija tajā, ko viņš varēja vai nevarēja darīt, bet gan tajā, kas viņš bija – Dieva draugs.

Pie nāves gultas ap viņu pulcējās tie, kuri loloja atmiņas par viņa labestību un uzticību, līdzīgi kā atraitnes ap Tabitu. Pat brīdī, kad viņš mira, mēs saņemām neskaitāmas ziņas, kurās tika slavēts Dievs par mīlestību, ko viņš bija izrādījis tik daudziem. Medicīnas personālu aizkustināja ģimenes locekļu un draugu uzticība, kuri tecinām vien

aprūpēja viņu vai vienkārši sēdēja pie gultas, dziedot vai lasot Bībeles tekstus. Viņš mums bija parādījis, kā mīlēt un sniegt mierinājumu, un viņa pēdējās dienās mēs rūpējāmies par viņu, kā viņš bija rūpējies par daudziem citiem.

Liecinieka nāve ir viņa dzīves beigas, bet tā nenožīmē liecības beigas. Neatkarīgi no tā, vai augšāmcelsšanās notiks drīz pēc nāves – kā Tabitas gadījumā –, vai arī tiks atlikta līdz Otrajai atnākšanai, tie, kas paliks, var turpināt darbu, sludinot Dieva patiesības, cerības un mīlestības vēsti. Nesīsim tālāk to cilvēku mantojumu, kuri savus talantus un līdzekļus izmantoja apkārtējiem par svētību! Un vienmēr apliecināsim godu Tam, kas mūs atbalsta un bēdās paliek ar mums, un kas kādudien noslaucīs visas asaras no mūsu acīm!

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

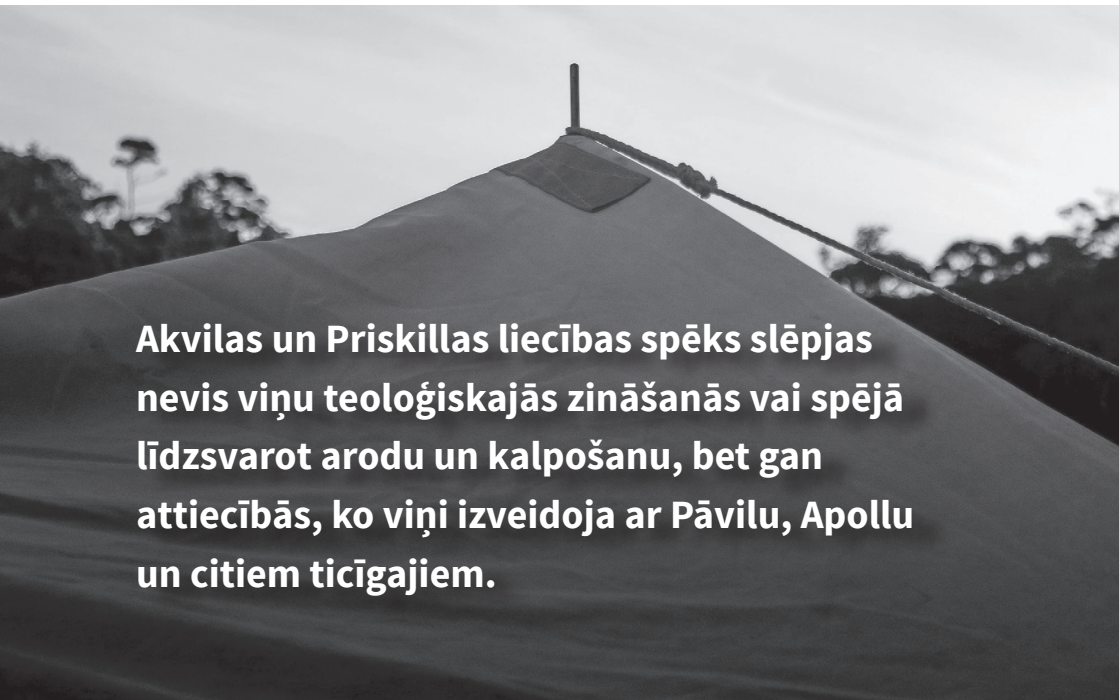
- Kā jūs varat izmantot savus talantus un līdzekļus, lai sniegtu labumu apkārtējiem?
- Ja jūs mirtu šodien, kāds būtu jūsu mantojums?
- Kādā veidā ticīgā cilvēka nāve var kļūt par liecību apkārtējiem?
- Kāda cerība mums paliek pēc tuva cilvēka nāves?

Piektiena:

Laulātā pāra liecība

**AKVILA UN PRISKILLA,
PĀVILA DARBA BIEDRI KRISTŪ**

Katrai kustībai ir vajadzīgi vadītāji, un bieži vien ļoti veiksmīgi šo uzdevumu veic laulātie pāri. Džeimss un Elena Vaiti apprecējās 1846. gada 30. augustā un kopā kļuva par diviem ietekmīgākajiem vadītājiem kustībā, kas izveidojās par Septītās dienas adventistu baznīcu. Viņi sludināja, mācīja, izteica aizrādījumus un deva padomus draudzēs visā Ziemeļamerikā. Džeimsa aizsāktā izdevējdarbība kļuva par dzinējspēku adventes vēsts globalizēšanā, un Elenas raksti nesa redzējumu un pravietiskas norādes draudzēm un individuāliem ticīgajiem visā pasaulē.

Akvilas un Priskillas liecības spēks slēpjas nevis viņu teoloģiskajās zināšanās vai spējā līdzsvarot arodu un kalpošanu, bet gan attiecībās, ko viņi izveidoja ar Pāvilu, Apollu un citiem ticīgajiem.

Mēs viņus varētu saukt par adventistu “spēka pāri” – divām ļoti ietekmīgām personībām, kas, savā starpā saistītas, papildina un stiprina viena otru. Arī agrīnajā kristiešu baznīcā bija tāds “spēka pāris” – Akvila un Priskilla, kuri, līdzīgi Džeimsam un Elenai, stiprināja draudzes, lai kur nonāktu.

AGRĪNO KRISTIEŠU “SPĒKA PĀRIS”

Ar Akvilu un Priskillu mēs pirmo reizi sastopamies Apustuļu darbu 18. nodaļā, aprakstā par Pāvila ceļojumu no Atēnām uz Korintu. Korinta bija nozīmīgs kultūras, politiskais un ekonomiskais centrs ar divām ostām, kas nodrošināja ceļotāju pieplūdumu, tādēļ lieliska vieta evaņģēlija izplatīšanai.

Akvila un Priskilla Korintā bija ieceļojuši nesen. Viņus – kā visus pārējos jūdus – imperatora Klaudija edikts bija piespiedis pamest Romu, kur, visticamāk, bija radies konflikts par Jēzus Kristus sludināšanu.²⁸ Šķiet, ka abi bija kristieši jau pirms Pāvila ierašanās, kuru viņi laipni uzņēma savās mājās un uzņēmumā.

Akvila un Priskilla abi bija telšu meistari, un trijotne cieši sadarbojās šajā amatā, visticamāk, darbnīcā, kas atradās viņu mājas pirmajā stāvā.²⁹ Iespējams, šo telpu viņi lietoja, lai runātu ar klientiem par evaņģēliju, un, iespējams, tur pulcējās nelielas ticīgo grupas.

Korintā Pāvilam piebiedrojās Sila un Timotejs, un pēc konflikta ar jūdiem misijas darbs paplašinājās, aptverot arī pagānus. Iespējams, šajā kalpošanā aktīvi līdzdarbojās arī Priskilla un Akvila. Vēlāk Pāvils kopā ar viņiem devās uz Efezu un uzticēja viņiem tur pasludināt evaņģēliju un veidot draudzi (Ap. d. 18:18, 19). Līdzīgi Barnabam, Silam un Timotejam viņi bija Pāvila partneri misijas darbā.³⁰

²⁸ David W. Pao “Acts”, in “The Baker Illustrated Bible Commentary”, ed. Gary M. Burge and Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), 1201. lpp.

²⁹ Marie Noël Keller “Priscilla and Aquila: Paul’s Coworkers in Christ Jesus” (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), 17.–20. lpp.

³⁰ Turpat, 23. lpp.

Efezā šis laulātais pāris darbojās ticīgo labā un galu galā nodibināja draudzi savās mājās (1. Kor. 16:19). Viņi apmeklēja sinagogu un klausījās, kā Apolls, jūds no Aleksandrijas, runāja par Jēzu (Ap. d. 18:24–26). Priskillai un Akvilam bija precīzāka un dziļāka izpratne par evaņģēliju nekā Apollam, iespējams, tāpēc, ka viņi bija kristieši jau ilgāk, vai arī tāpēc, ka viņu teoloģiskā izpratne bija paplašinājusies un nostiprinājusies laikā, ko viņi pavadīja kopā ar Pāvilu. Viņi apzinājās, ka Dievs Apollu ir apveltījis ar talantiem, tāpēc, lai negrautu viņa publisko reputāciju, viņi labojumus neizteica visu priekšā, bet, paaicinājuši Apollu malā, “viņam vēl skaidrāk izstāstīja Dieva ceļu” (26. pants). Apolls augstu novērtēja viņu viesmīlību un takta izjūtu un ar pateicību pieņēma pamācības. Tālāk viņš devās sludināt uz Ahaju, kur iepriekš bija kalpojuši Akvila un Priskilla.

Vēlāk pāris atkal pārcēlās uz Romu, un Pāvils Vēstulē romiešiem 16:3, 4 sūta viņiem sveicienus, uzteicot viņus kā savus “darba biedrus Kristū Jēzū”, kas “savu galvu likuši ķīlā par manu dzīvību, tā ka viņiem ne vien es esmu pateicīgs, bet visas pagānu draudzes”. Tāpat viņš sūta sveicienus draudzei viņu namā, kas norāda, ka viņi turpināja mājas draudzes darbību, lai kur arī dotos (5. pants).

Šis īsais, bet īpaši izceltais sveiciens liek domāt, ka pāris (kas paši bija jūdi) ne tikai koncentrējās uz kalpošanu jūdiem, bet arī palīdzēja Pāvilam evaņģelizēt pagānus – turklāt tādā mērā, ka “visas pagānu draudzes” pateicās par viņiem.

Pēdējā atsauce uz Priskillu un Akvilu ir atrodama 2. Tim. 4:19, kur Pāvils lūdz Timotejam nodot sveicienu šim pārim. Viņi bija pārcēlušies atpakaļ uz Efezu, kur, visticamāk, kopā ar Timoteju, strādāja, stiprinot un pamācot draudzi.³¹ Šis migrantu laulātais pāris, apgādājies ar amata rīkiem un milestību pret evaņģēliju, trīs dažādās pilsētās atvēra savas mājas Pāvilam un citiem ticīgajiem un turpināja sludināt evaņ-

³¹ Nguyen van Thanh “Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila”, Mission Studies 30 (2013): 204. lpp.

ģēliju visur, kur vien nonāca. Viņi nebija algoti kalpotāji; vienkārši, strādājot savā arodā, izmantoja resursus, laiku un zināšanas, kas viņiem bija, lai izglītotu un evaņģelizētu ļaudis savā apkārtnē.

MĀJAS LIECĪBA

Mēs dzīvojam globalizācijas laikmetā: mūsdienās ceļot ir nesalīdzināmi vieglāk nekā savulaik Pāvilam, Priskillai un Akvilam viņu nogurdinošajos pābraucienos. Mēs varam ātri sazināties, izmantojot īsziņas, e-pastus vai telefona zvanus. Tomēr, neraugoties uz visām šīm iespējām, daudzi no mums ilgojas pēc ciešās attiecību saiknes, kāda pastāvēja agrīnajā kristiešu draudzē.

Akvilas un Priskillas liecības spēks slēpjas nevis viņu teoloģiskajās zināšanās vai spējā līdzsvarot arodu un kalpošanu, bet gan attiecībās, ko viņi izveidoja ar Pāvilu, Apollu un citiem ticīgajiem. Viņi arvien deva Pāvilam naktsmājas un līdzekļus, lai viņš būtu apgādāts un varētu turpināt kalpošanu. Viņu mājas bija vieta, kur Apollam tika piedāvāta tālāka teoloģiskā izglītība. Un ik pilsētā, kur viņi apmetās, viņu mājas kļuva par draudzes sapulču namu, par ticīgo pielūgsmes un patvēruma vietu.

Vīrs un sieva, kopīgi strādājot, lai dalītos evaņģēlijā, un atverot namdurvis tiem, kas slāpst pēc kristīgu attiecību saiknes, piedāvā pasaulei ieskatīties Dieva tēlā. Pasaulē, kurā attiecības brūk un pat mājās nav drošības, veselīgas kristīgas mājsaimniecības patvērums piedāvā garīgu un emocionālu dziedināšanu.

Ir svarīgi atzīmēt, ka šādu komandas kalpošanu var uzsākt ne tikai laulāti pāri. Dievs var izmantot arī cita veida attiecības: var veidoties draugu komandas kā, piemēram, Pāvila, Silas un Timoteja starpā (Ap. d. 18:5), var iesaistīties arī citi ģimenes locekļi. Katra no šādām komandām piedāvā unikālas priekšrocības evaņģēlija izplatīšanā.

Elena Vaita rakstīja: “Darbs, kuram esam aicināti, neprasa ne bagātību, ne sociālo stāvokli, ne lielas spējas. Tas prasa labestīgu,

pašaiizliedzīgu garu un nelokāmu mērķtiecību [...]. Mūsu ietekmes sfēra var šķist šaura, mūsu spējas neievērojamas, mūsu resursi nelieli, mūsu iegūtās zināšanas ierobežotas; tomēr mums ir brīnišķīgas iespēja uzticīgi darboties savās mājās. Atverot savas sirdis un mājas dievišķajiem dzīves principiem, mēs kļūsim par kanāliem, pa kuriem plūst dzīvinošas, dziedinošas spēka straumes. No mūsu mājām tās nesīs dzīvību, skaistumu un auglību tur, kur tagad valda posts un trūkums.”³²

Lai efektīvi liecinātu, mums nav jābūt algotiem kalpotājiem. Tāpat mums nav jābūt turīgiem. Tikai gataviem darīt Dieva darbu, sekot Viņa aicinājumam, lai kurp tas mūs vestu, un apvienoties ar citiem ticīgajiem, lai pasludinātu evaņģēliju pasaulei.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

- Kā jums pašiem savās mājās vai sadarbībā ar citiem ticīgajiem uzsākt tādu viesmīlības kalpošanu, kādu veica Akvila un Priskilla?
- Kā jūs varat vēl vairāk sagatavoties, lai mācītu citiem “Dieva ceļu”?
- Ja esat precējušies, kā jūs sadarbībā ar dzīvesbiedru varat līdzdalīt evaņģēliju? Kā jūsu laulība var kļūt par liecību apkārtējiem?

³² Ellen G. White “The Adventist Home” [“Adventistu māja”] (Nashville:: Southern Pub. Assn., 1952), 32. lpp.

Otrais sabats:

Līdz pat nāvei

APUSTUĻA PĀVILA LIECĪBA

Autore: Elena Vaita

“Pāvila pēdējās tiesas prāvas laikā Nērona priekšā imperators bija tik ļoti pārsteigts par apustuļa vārdu spēku, ka atlika lietas izlemšanu, ne attaisnojot, ne notiesājot apsūdzēto Dieva kalpu. Taču drīz vien naidis pret Pāvilu imperatorā atkal guva virsroku. Izmisīs par nespēju apturēt kristīgās reliģijas izplatīšanos pat galmā, viņš nolēma, ka, tiklīdz būs iespējams atrast pieņemamu ieganstu, apustulis tiks sodīts ar nāvi. Neilgi pēc tam Nērons pasludināja spriedumu, ar kuru Pāvils tika notiesāts mirt mocekļa nāvē. Tā kā Romas pilsoni nedrīkstēja pakļaut spīdzināšanai, viņam piesprieda nocirst galvu.

Pāvilu privātā kārtā aizveda uz nāvessoda izpildes vietu. Tikai nedaudziem skatītājiem bija atļauts būt klāt, jo vajātāji, satraukti par viņa ietekmes apmēru, baidījās, ka viņa nāves ainas piesaistīs kristietībai

**Visi, kas
nonāca
saskarē
ar Pāvilu,
izjuta Kristus
tuvuma
ietekmi.**

jaunos ticīgos. Tomēr pat rūdītie kareivji, kas viņu pavadīja, klausīdamies viņa vārdos, ar izbrīnu vēroja, ka viņš nāvei pretim dodas ar gaišu skatu un pat priecīgs. Dažiem, kas vēroja viņa mocekļa nāvi, viņa piedošanas gars pret saviem slepkavām un nelokāmā palāvība uz Kristu līdz pēdējam izrādījās dzīvības garša uz dzīvību. Ne viens vien pieņēma Glābēju, kuru sludināja Pāvils, un bezbailīgi apzīmogoja savu ticību ar asinīm.”

MIERS DZĪVES NOSLĒGUMĀ

“Līdz pat Pāvila pēdējai stundai viņa dzīve liecināja, cik patiesi ir viņa paša savulaik korintiešiem teiktie vārdi: “Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satrikti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā.” (2. Kor. 4:6–10). Spēku viņš guva ne sevī, bet dievišķā Gara klātbūtnē un starpniecībā, kas piepildīja viņa dvēseli un pakļāva visas domas Kristus gribai. Pravietis saka: “Tu dosi pilnīgu mieru tam, kura prāts ir uz Tevi vērsts, jo viņš paļaujas uz Tevi.” (Jes. 26:3 pēc *KJV*.) No Debesīm nākušais miers, kas dusēja Pāvila vaibstos, ieguva daudzas dvēseles evaņģēlijam.

Pāvils nesa sev līdzī Debesu gaisotni. Visi, kas nonāca saskarē ar viņu, izjuta šo Kristus tuvuma ietekmi. Viņa paša dzīve bija uzskatāms piemērs viņa sludinātajai patiesībai, un tas viņa sludināšanai piešķīra pārliecinošu spēku. Lūk, kur slēpjas patiesības spēks! Svētas dzīves nesamākslotā, neapzinātā ietekme ir vispārliecinošākā svētruna, ko var teikt par labu kristietībai. Argumenti, pat ja tie ir neapstrīdami, var izraisīt tikai pretestību; bet dievbijības piemēram piemīt spēks, kam pilnībā pretoties ir neiespējami.”

UZ CITIEM VĒRSTA DZĪVE

“Apustulis rūpēs par tiem, kuri paliks pēc viņa un kuriem būs jāturpina cīnīties pret aizspriedumiem, naidu un vajāšanām, zaudēja no redzesloka savas tuvojošās ciešanas. Atkārtotot taisnības dēļ vajātajiem dotos apsolījumus, viņš centās stiprināt un iedrošināt tos nedaudzos kristiešus, kas viņu pavadīja uz soda izpildes vietu. Viņš apkārtējiem iedvesa pārliecību, ka Kungs piepildīs visu, ko solījis saviem pārbaudītajiem un uzticamajiem bērniem. Kādu brīdi viņi vēl cietīs smagumu dažādu kārdinājumu dēļ; viņiem pietrūks šīs zemes mierinājuma, bet viņi varēs iedrošināt savas sirdis ar pārliecību, ka Dievs ir uzticams, sacīdami: “Es zinu, kam esmu ticējis, un esmu pārliecināts, ka Viņš spēj paturēt to, ko Es Viņam esmu uzticējis.” (2. Tim. 1:12, pēc *KJV*.) Drīz beigsies pārbaudījumu un ciešanu nakts, un tad iestāsies prieka un miera pilns jaunas dienas rīts.

Apustulis skatās pāri nāvei – ne ar nedrošību vai bailēm, bet gan ar priecīgu cerību un ilgām gaidām. Stāvēt nāvēssoda izpildes vietā, viņš neredz ne bendes zobenu, ne smiltis zem kājām, kas pēc brīža uzsūks viņa asinis; viņš caur vasaras dienas mierīgajām zilajām debesīm raugās augšup uz Mūžības troni.

Šis ticības vīrs redz savulaik Jēkaba atklāsmē skatītās kāpnes, kas attēlo Kristu, kurš savienojis zemi ar Debesīm un ierobežoto cilvēku ar bezgalīgo Dievu. Viņa ticība tiek stiprināta, kad viņš pārdomā, kā sentēvi un pravieši ir paļāvušies uz To, kurš ir arī viņa atbalsts un mierinājums un par kuru viņš atdod dzīvību. No šiem svētajiem vīriem, kas gadsimtu gaitā ir liecinājuši par savu ticību, viņš gūst drošu pārliecību, ka Dievs ir patiess. No saviem līdzgaitniekiem apustuļiem, kuri, sludinot Kristus evaņģēliju, stājās pretī reliģiskajam fanātismam un pagānu māņticībai, vajāšanām un nicinājumam un savu dzīvību neuzskatīja par dārgu, lai nestu krusta gaismu neticības tumšajos labirintos, – no tiem viņš dzird liecību par Jēzu kā Dieva Dēlu, pasaules Glābēju. No moku ratiem, kauna stabiem, cietuma bedrēm un katakombām

līdz viņa ausīm nonāk mocekļu triumfa sauciens. Viņš dzird nelokāmu dvēseļu liecību, kuras trūkumā, ciešanās, mocībās bezbailīgi un svinīgi liecina par ticību, paziņojot: “Es zinu, kam es ticu!” Viņi, atdodot savu dzīvību par ticību, paziņo pasaulei, ka Tas, kam viņi ir uzticējušies, glābšanas darbu novedīs līdz galam.”

SVĒTĪGĀ PĀRLIECĪBA

“Atpirkts ar Kristus upuri, Viņa asinīs nomazgāts no grēka un ietērpts Viņa taisnībā, Pāvils ir guvis iekšēju liecību, ka viņa dvēsele grēku Izpircējam ir dārga. Viņa dzīvība kopā ar Kristu ir apslēpta Dievā, un viņš ir pārliecināts, ka Tas, kas uzvarējis nāvi, spēj nosargāt Viņam uzticēto. Viņš saprot Glābēja apsolījumu: “Es viņu celšu augšā pastarā dienā.” (Jāņa ev. 6:40.) Viņa domas un cerības ir vērstas uz Kunga otro atnākšanu. Un, kad bendes zobens nolaizās un nāves ēnas pulcējās ap mocekli, viņa pēdējās domas, tāpat kā sendienās pirmās, tiecas uz priekšu, pretim Dzīvības Devējam, kas viņu uzņems svētlaimes priekā.

Ir pagājuši jau daudzi gadsimti, kopš sirmā Pāvils izlēja savas asinis kā Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecinieks. Neviena uzticīga roka nākamajām paaudzēm nav pierakstījusi šī svētā vīra dzīves pēdējās ainas, bet Dieva inspirētajā Vārdā glabājas viņa nāves liecība. Viņa balss kā bazūne ir skanējusi cauri visiem laikiem, ar savu drosmi iedvesmojot tūkstošiem Kristus liecinieku un modinot tūkstošiem skumju nomāktās sirdis viņa paša triumfējošā prieka atbalsis: “Es tagad esmu gatavs upurim, un manas aiziešanas laiks ir tuvu. Es esmu cīnījies labu cīņu, es esmu pabeidzis savu gaitu, es esmu turējis ticību, un tāpēc man ir nolikts taisnības kronis, ko Kungs, taisnīgais Tiesnesis, man dos tajā dienā, un ne tikai man, bet arī visiem, kas mīl Viņa parādīšanos.” (2. Tim. 4:6–8, pēc *KJV*.)”

Šis raksts ir izvilkums no Elenas Vaitas grāmatas “Apustuļu darbi” (509.–513. lpp.). Septītās dienas adventisti tic, ka Elenai G. Vaitai (Ellen G. White, 1827–1915) piemita Bibēlē aprakstītā pravietošanas dāvana, kuru viņa lika lietā savā vairāk nekā 70 gadu ilgajā publiskajā kalpošanā.

LŪGŠANU NEDĒĻAS LASĪJUMI BĒRNIEM

Bērnu lasījumu autore Taņa Muganda strādā Septītās dienas adventistu baznīcas pasaules galvenās mītnes Bērnu kalpošanas nodaļas administrācijā.

Pirmais lasījums:

ESI LIECINIEKS!

BĪBELES DĀRGUMI: 1. MOZUS 15:12–18

Šai klusajā vakarā Ābrahāms bija izgājis ārā. Tur Dievs viņu pārsteidza ar vēsti: “Ābrahāmam, tev, Sārai un visai tavai ģimenei ir laiks pārcelties uz jaunu zemi, kur tev būs daudz bērnu un tu iegūsi plaši pazīstamu vārdu.” Ābrahāms nodomāja: “Paskat tik, Dievs man sola jaunu zemi un lielāku ģimeni! Es nevaru vien sagaidīt, kad varēšu par to pastāstīt Sārai!”

Sāra pārsteigta iznāca ārā. “Ko tu te, tumsā, dari? Vai ar tevi viss kārtībā?”

Ābrahāms satraukti atbildēja: “Dievs mums pavēlējis pārcelties uz jaunu zemi, lai mūsu vēsts aizsniegtu vairāk cilvēku, – uz zemi, kur nākamās paaudzes mūs pazīs kā plašu, draudzīgu ģimeni!”

Sāras sejas izteiksme pauda apjukumu. “Es nejūtos droši tā pārcelties,” viņa bilda. “Mēs taču pametam visu, ko pazīstam.”

Ābrahāms iedrošināja Sāru, sakot, ka Dievs radīs ceļu. Ābrahāms visu mūžu bija dzīvojis zemē, ko sauca par Ūru, bet paļāvās, ka Dievs palīdzēs veikt lielo pārcelšanos.

Vai vari iedomāties, kā tas būtu, ja vecāki tev kādu dienu paziņotu: mums jāpārceļas uz citu vietu, kur tev būs jauna skola, cita draudze, un kur tev būs jāmeklē jauni draugi?

Ābrahāms un Sāra kopā ar Ābrahāma brāļadēlu Latu devās ceļā. Savus traukus, mēbeles un drēbes viņi uzkrāva kameļiem. “Te, tuksnesī, ir tik karsti!” Sāra sūdzējās. Arī Lats žēlojās: “Man nav vairs spēka! Man slāpst!”

Ābrahāms paļāvībā Dievam atbildēja: “Arī es jūtos noguris, bet mēs jau gandrīz esam klāt.”

Dievs viņus sargāja, līdz viņi nonāca drošībā.

Šī ceļojuma laikā Ābrahāms, Sāra un Lats daudz gāja kājām. Tuvojoties galamērķim, viņu skatam pavērās jaunas, neredzētas pilsētas. Beidzot viņi nonāca Hāranā.

Tad Dievs pavēlēja Ābrahamam doties vēl tālāk! Šoreiz Dievs teica, ka jāpārceļas uz zemi, ko sauc par Kānaānu. Sāra un Lats bija pārsteigti, ka atkal nāksies kravāt mantas un pārcelties. Tas bija vēl viens garš ceļojums kājām, bet Dievs viņus neskartus aizveda jaunajā zemē.

Kānaānā Dievs sacīja, ka Viņš šo zemi dos Ābrahāmam un ka viņam te būs daudz bērnu, mazbērnu un mazmazbērnu. Ābrahāms, Sāra un Lats izkravāja visas savas drēbes, traukus un mēbeles un uzcēla telti, lai apmestos uz dzīvi jaunajā zemē. Tā bija sveša zeme, bet Dievs viņiem palīdzēs liecināt apkārtējiem. Ābrahāms bija svešinieks svešā zemē – bet Dieva mīlestības un spēka liecinieks. Arī tu vari būt Dieva liecinieks jaunā apkārtnē vai draudzē.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Ko tu ņemtu līdzī ceļojumā? Uzzīmē kaut ko no tā!
- Kā sauca zemi, uz kuru pārcēlās Ābrahāms, Sāra un Lats?
- Vai tev kādreiz ir nācies pārcelties uz citu vietu – citu valsti vai pilsētu? Kā tu juties?
- Vai tu vari uz jauno vietu aizvest līdzī kaut ko tādu, kā turienes ļaudīm pietrūkst? Varbūt savu liecību par Dievu?

LIECINI PAT TAD, KAD DZĪVE PRET TEVI IR NETAISNA!

BĪBELES DĀRGUMI: 1. MOZUS 39:20–41:43

“Tā nevar būt, nevar būt!” Jāzeps klusām pie sevis atkārtoja. Viņu tikko bija ieslēguši cietumā, nepatiesi apsūdzot vardarbībā pret Potifara sievu. Jāzeps bēdējās, jo nākotne rādījās arvien drūmāka. Brāļi viņu bija pārdevuši verdzībā uz svešu zemi, Ēģipti, un tagad viņš tika iemests cietumā, kaut nebija darījis neko sliktu. Te bija auksts un tumšs. Ēdiens bija briesmīgs. Jāzeps jutās visu atstāts. Viņam bija bail. Un viņam bija daudz jautājumu. Viņš prātoja, kāds gan tajā visā ir Dieva plāns. Jāzepam bija šaubas, bet viņš joprojām uzticējās Dieva plānam.

“Es zinu, ka Dievs man palīdzēs pārvarēt šo grūto laiku,” pats sev teica Jāzeps. Cietumā viņš palīdzēja citiem ieslodzītajiem. Daži ieslodzītie redzēja sapņus, kurus paši nespēja izskaidrot. “Jāzep, vai tu palīdzētu man saprast šo biedējošo sapni?” jautāja viens. Un vēl viens. Jāzeps lūdza atstāt viņam sapņus. Viņi to darīja, un Jāzeps ar Dieva palīdzību spēja tos izskaidrot. Viens no cietumniekiem tika atbrīvots un atgriezās faraona dienestā, taču nekad neaizbilda savam kungam labu vārdu par Jāzepu. Jāzeps bija visu aizmirsts.

Cietuma priekšnieks bija pārsteigts, redzot, cik izpalīdzīgs Jāzeps ir pret ieslodzītajiem. Laika gaitā viņš uzticēja Jāzepam visu cietuma pārraudzību. Lai arī cik grūti klājās pašam, Jāzeps cietumā vēlējās palīdzēt citiem. Vai tu spētu palīdzēt citiem, kad pašam ir grūti? Jāzeps

parādīja, ka, neraugoties uz visu slikto, kas ar viņu noticis, viņš joprojām vēlas būt Dieva liecinieks. Jāzeps gaidīja, kamēr Dievs darbojās aizkulisēs.

Pagāja daži gadi. Tagad dīvaini sapņi nomocīja faraonu, bet neviens visā pili nevarēja viņam palīdzēt. “Es zinu kādu cilvēku cietumā, kurš palīdzēs iztulkot tavus sapņus,” teica faraona miesassargs. “Ej, izsauc viņu! Ko tu vēl gaidi?!” pavēlēja faraons.

Faraons pastāstīja Jāzepam savus sapņus: “Tad es redzēju: nāca kārnās govīs un aprija veselās, labi paēdušās.” Dievs palīdzēja Jāzepam saprast un izskaidrot faraonam, ka būs bads. Faraons bija pārsteigts par šo gudrību un redzēja, ka Jāzeps būs labs vadītājs. Jāzeps ieguva visas Ēģiptes pārvaldnieka amatu – nu viņš bija otrais pēc faraona!

Pēc visa sliktā, ko Jāzeps bija piedzīvojis, viņam nenācās viegli liecināt, tomēr viņš lūgšanā turpināja uzticēties Dievam. No Jāzēpa stāsta mēs varam mācīties, ka neatkarīgi no tā, cik grūti ir, mēs varam paļauties, ka Dievs mums palīdzēs. Dievam ir plāns katram no mums.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Kas notika ar Jāzēpu, kad Potifara sieva viņu nepatiesi apsūdzēja?
- Vai tu būtu reaģējis tāpat kā Jāzeps?
- Ko tu darītu, ja pret tevi slikti izturētos kāds klasesbiedrs vai draugs? Vai tu turpinātu lūgt un uzticēties Dievam?
- Uzskaiti dažas lietas, kas palīdzētu tev liecināt pat tad, kad jūties nesaprasts un atstāts!

DĪVAINĀ SLIMĪBA

BĪBELES DĀRGUMI: 2. ĶĒNIŅU 5:1–16

“Kas tas par plankumu tev uz ādas?” Naamanam jautāja sieva.

“Nesen tikai pamanīju,” atbildēja Naamans. Ar ādu pēdējā laikā notika kaut kas dīvains. Viņam pa visu ķermeni sāka veidoties balti plankumi. Nebija nekādu zāļu, nekas nelīdzēja.

“Izskatās pēc spītības,” sprieda sieva.

“Ak, nē! Kā es turpināšu dienestu ar šo slimību?” Naamans nopūtās. Viņš bija Sīrijas karaspēka virspavēlnieks, atbildīgs par visu ķēniņa armiju.

Viņu mājās strādāja jauna kalponīte no Israēlas, un tā noklausījās sarunu. Viņai kļuva žēl Naamana, tāpēc viņa nolēma pastāstīt saimniecei par pravieti Elīsu.

“Man ir laba ziņa,” viņa teica Naamana sievai. “Dievs var mūsu kungu dziedināt.”

Naamana sieva steidzās to pastāstīt savam vīram. Naamans nezināja, kā reaģēt uz mazās kalponītes padomu, tomēr tajā ieklausījās. Meitene bija minējusi kādu Dieva vadītu pravieti, vārdā Elīsa. Pravietis nūdien varētu palīdzēt. Naamanam vajadzētu doties uz Israēlu uzmeklēt šo pravieti, lai uzzinātu, ko darīt, lai atbrīvotos no nelabās slimības.

Ceļš no Sīrijas ķēniņvalsts līdz Elīsas mājām Israēlā bija garš, tomēr Naamans, paņēmis līdzi dažus savus vīrus, bija gatavs to mērot. Viņam bija jāzina, vai brīnums ir iespējams. Tāpēc viņš ieradās Israēlā.

Elīsa deva konkrētus norādījumus: septiņas reizes iegremdēties Jordānas upē! Naamans bija neapmierināts. “Kā gan iespējams

izārstēties, apmazgājoties tik netīrā ūdenī?!” viņš sprieda. Tomēr kāds no kalpiem mudināja viņu ieklausīties pravieša vēstījumā. Ar saviebtu seju Naamans septiņas reizes iegremdējās ūdenī, bet, kad viņš izkāpa ārā, viņa āda atkal bija tīra, bez plankumiem.

“Tas patiešām ir brīnums! Nav cita patiesa Dieva kā vien Israēla Dievs!” Naamans iesaucās.

Meitenītē no Israēlas Naamans ieguva ne tikai čaklu kalponi, bet arī labu draugu. Mazās kalponītes ticība Dievam un liecība palīdzēja citiem, tostarp Naamanam, ieraudzīt, cik varens ir Dievs. Nav svarīgi, kāds ir tavš vecums, Dievs dos tev spēku palīdzēt kādam, kam tas ir nepieciešams.

Un nākamreiz, kad juties slim, atceries šo stāstu un zini: Dievs arī tevi var dziedināt!

Tagad tava kārtā! (Jautājumi un uzdevumi)

Ko mazajai kalponītei vajadzēja darīt, lai liecinātu savam kungam? Kāpēc tas bija grūti?

Pastāsti diviem draugiem, kā Dievs tevi dziedināja, kad biji slim!

Ko tavi draugi teica, kad uzzināja, ka Dievs tevi dziedinājis?

NAKTS LAUVU BEDRĒ

BĪBELES DĀRGUMI: DANIĒLA 6

Daniēls dzīvoja svešā zemē, Bābelē. Bet viņš mīlēja Dievu, trīs reizes dienā lūdza Viņu un zināja, ka Dievs viņu nekad neatstās. Daniēlam bija uzticētas dažādas lietas valsts pārvaldē, un ķēniņš Dārijs zināja, ka uz viņu var paļauties.

Tāču ne visi bija apmierināti ar viņu. “Hm, šis Daniēls iedomājas, ka ir labāks par mums! Nu, pagaidi, sprukstiņ!” daži teica. Šie sliktie vīri prātoja, kā sagādāt Daniēlam nepatikšanas un nomelnot viņu ķēniņa acīs, līdz izdomāja: mēs ieteiksim ķēniņam, lai viņš izdod tādu likumu, ka visi drīkst pielūgt tikai viņu.

“Labi, tagad būs tāds likums, un ikviens, kas to pārkāps, tiks iemests lauvu bedrē,” ķēniņš teica.

“Aha, tagad Danielam nebūs citas izvēles, kā vien pakļauties šim likumam,” savā starpā sprieda ļaunie vīri.

Kad Daniēls uzzināja par jauno likumu, viņš tāpat kā agrāk turpināja trīs reizes dienā pie vaļēja loga lūgt Dievu! Ļaunie vīri nespēja noticēt savām acīm. “Kā?! Daniēls uzdrošinās nepakļauties likumam?! Nu viņš dabūs trūkties!”

Viņi priecīgi berzēja rokas. Bet Daniēls nebaidījās, jo zināja, ka Dievs būs ar viņu.

Daniēls bija liecinieks, kas ar savu rīcību apliecināja: ir Dievs Debesīs. Daniēls nebaidījās lūgt, pat ja ļaunie vīri viņu vēroja. Tie, protams, par redzēto ziņoja ķēniņam. Bet ķēniņš noskuma, jo mīlēja Daniēlu. Tāču viņam nebija citas izvēles, kā vien iemest Daniēlu lauvu bedrē, jo to prasīja viņa paša izdots likums.

KAD IENAIIDNIEKS IZRĀDĀS DRAUGS

BĪBELES DĀRGUMI: JĀŅA EVANĢĒLIJS 4:1–26

Jēzus kopš paša rīta bija gājis pa tuksnesi. Svelmainā saule kāpa arvien augstāk, un nu jau bija klāt pusdienlaiks. Jēzus nolēma apstāties pie akas, lai atpūtinātu nogurušās kājas. Ļoti slāpa. Apsēdies pie akas, Viņš ieraudzīja kādu tuvojamies. Tā izrādījās samariete, kas nāca pēc ūdens. Tajos laikos nebija veikala, kur nopirkt ūdeni, tāpēc ļaudīm pēc tā bija jāiet pie akas. Akas tuksnesī bija dziļas, un, lai pasmeltu ūdeni, vajadzēja spaini ar virvi. Katrs nāca ar savu spaini un savu virvi. Iztēlojieties, kā būtu, ja jums, lai padzertos ūdeni, būtu jānēsā līdz spainis ar virvi! Tā ļaudis tajos laikos dzīvoja.

“Vai, lūdzu, drīkstu padzerties no tava ūdens?” Jēzus jautāja.

Samariete bija pārsteigta.

“Kā? Tu no manis lūdz ūdeni?”

Tolaik jūdi un samarieši savā starpā nerunāja un nedraudzējās, tāpēc samarietei tas bija pārsteigums. Bet Jēzum nebija svarīgi, kas šī sieviete ir vai no kurienes viņa ir. Jēzus mīlēja ikvienu un nebaidījās lūgt ūdeni.

“Ja tu būtu zinājusi, kas Es esmu, tu būtu lūgusi no Manis dzīvo ūdeni,” sacīja Jēzus.

“Kādu dzīvo ūdeni! Tu jau pat tam, kas akā, netiec klāt!” samariete pasmējās.

Daniēls nebaidījās, bet joprojām uzticējās, ka Dievs viņu glābs.

“Paskat’,” ļaunie vīri smējās, “ar Daniēlu ir cauri! Nu redzēsim, kā Dievs viņam palīdzēs! Ha-ha-ha!”

Ķēniņš Dārijs noskumis vēroja, kā Daniēlu iemet lauvu bedrē. “Daniēl, es ceru, ka tavs Dievs tevi izglābs...” viņš teica.

Daniēls palika lauvu bedrē visu nakti. Nākamajā rītā jau agri ķēniņš steidzās pārbaudīt, vai Daniēls vēl ir dzīvs. “Daniēls, vai tavs Dievs tevi ir izglābis?” viņš sauca.

Daniēls atsaucās, ka ir dzīvs. Ķēniņš bija tik priecīgs dzirdēt, ka Daniēls ir pasargāts no lauvām. Dievs viņu bija pasargājis! Bet ļaunie vīri grieza zobus, ka viņu plāns ir izgāzies.

Dzīvē ne vienmēr būs viegli, nāks smagi pārbaudījumi, bet Dievs var pasargāt arī mūs. Dažreiz, kad tu nostāties Dieva pusē, pat draugi tevi ienīst, bet Viņš ir apsoliis: “Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jesajas 41:10)

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Vai kādreiz esi piedzīvojis kārdinājumu nepaklausīt vecākiem vai skolotājam skolā?
- Izlasi Mateja evaņģēlijā 5. nodaļas 16. pantu! Kā Daniēla liecība kļuva par gaismu ķēniņam?
- Izmēģini dažus jaunus, radošus veidus, kā lūgt! Varbūt kopā ar kādu pieaugušo un draugiem no savas apkārtnes dodies lūgšanu pastaigā!

OTRĀ IESPĒJA

BĪBELES DĀRGUMI: APUSTUĻU DARBI 9:36–43

Tabitas viesistabā bija izklātas skaistas segas. Viņai bija īpaša dānuma dāvana: viņa šuva drēbes un segas savas pilsētas trūcīgajiem. Tā viņa palīdzēja tiem, kam dzīvē klājās grūtāk. Tabitu sauca arī par Stirnu. Viņa dzīvoja Jopē – rosīgā ostas pilsētā, kur ieradās daudz ceļinieku.

Visi zināja, ka Tabita tic Jēzum un tāpēc tā mīl cilvēkus un gādā viņiem apģērbu.

“Ak, Tabita, atnācu vēlreiz pateikt tev paldies par skaisto šalli, ko man uztaisīji!” – bieži vien pie viņas durvīm klauvēja cilvēki, lai pateiktu šādus vārdus. Tabita tad atbildēja:

“Ak, nav par ko! Es vienkārši gribu, lai ikvienam būtu tas, kas viņam nepieciešams.”

Tabitu visi mīlēja. Viņa ikvienu laipni uzņēma savās mājās ar siltu maltīti un pašas darinātu dāvanu. Ja kādai ģimenei trūka naudas, lai iegādātos jaunas drēbes, Tabita noteikti palīdzēja. Daudzi priecājās, ka ir tāds cilvēks kā Tabita. Dievs bija devis viņai ne vien viesmīlības dāvanu, bet arī šūšanas dāvanu. Tabita mīlēja Dievu un cilvēkus.

Kādu dienu Tabita smagi saslima. Viņai kļuva arvien sliktāk, un ārsts nevarēja atrast zāles, kas palīdzētu. Pēc kāda laika Tabita nomira. Cik noskumuši bija visi, kas viņu mīlēja! Visā pilsētā skanēja raudas. Mirušās ķermeņi nomazgāja un gatavoja apbedīšanai.

Tikmēr daži bija dzirdējuši, ka kaimiņu pilsētā uzturas Jēzus māceklis Pēteris. Bija kādi, kas atcerējās, ka Jēzus mācekļi ne tikai dziedina slimos, bet dažus ir arī atdzīvinājuši. Viņi ticēja, ka Pēteris varētu

Jēzus sacīja, ka ikvienam, kas dzer no akas, atkal slāps, bet tie, kas dzer dzīvo ūdeni no Viņa, nekad vairs nejutīs slāpes. Dzīvais ūdens, par kuru Jēzus runāja, bija vēsts par glābšanu Dievā un mūžīgo dzīvi.

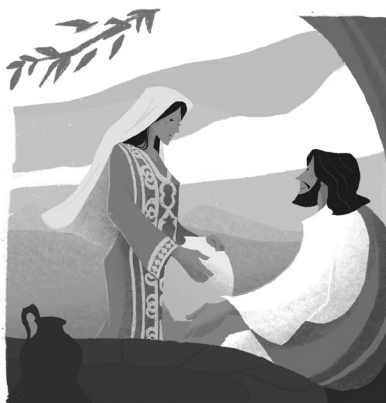
“Oho, pastāsti man vairāk par šo dzīvo ūdeni!” samariete ieinteresējās. Viņa uzdeva vēl daudzus citus jautājumus. Tad Jēzus viņai paskaidroja, ka Viņš ir Mesija!

“Tu padarīji man šo dienu īpašu! Beidzot esmu Tevi satikusi klātienē!” samariete sajūsminājās. Atstājusi spaini un virvi pie akas, viņa skrēja stāstīt ļaudīm, ka tur ir Jēzus – lai viņi nāk ātrāk un pārliecinās paši! Kad samariete atgriezās pie akas, viņai sekoja vesels pūlis. Samarieši noticēja sievietes stāstītajam, bet viņa pati Jēzū atrada kādu, kas viņu pieņem un mīl, neraugoties uz to, kāda viņa ir un ko savā dzīvē ir darījusi.

Līdzdali arī tu vēsti par Jēzu! Tā ļaudis uzzinās, kāds Viņš ir.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Vai kādreiz esi draudzējies ar kādu, kurš nevienam nepatīk?
- Ko mēs varam mācīties no stāsta par samarieti?
- Kā Jēzus vēlētos, lai mēs izturamies pret citiem?
- Vai ir viegli pastāstīt par Jēzu draugam?
- Izdomā, ko jauku vari izdarīt jaunpienācējam savā klasē vai draudzē! Varbūt uzdāvēsi viņam Bibli, apsveikuma kartīti vai augļu un saldumu paciņu?

UZCEL TELTI JĒZUM!

BĪBELES DĀRGUMI: APUSTUĻU DARBI 18:1–3

atdzīvināt Tabitu. Tā nu viņi sūtīja dažus vīrus, lai tie uzmeklē Pēteri un lūdz viņu palīgā. Satikuši Pēteri, vīri teica: “Pēter, lūdzu, nāc pēc iespējas ātrāk, Tabita ir mirusi!”

Pēteris cēlās un gāja. Nonācis Jopē, viņš uzkāpa augšistabā, kur gulēja Tabita. “Lūdzu, atstājiet šo istabu!” viņš visiem pavēlēja, bet pats nometās ceļos un lūdza Dievu. Tad, cieši uzlūkodams Tabitu, viņš sacīja: “Celies augšā!”

Tabita atvēra acis un piecēlās no gultas. Kad viņa izgāja no istabas, visi brīnījās un slavēja Dievu. “Ir noticis Dieva brīnums. Tabita ir dzīva!” viņi teica.

Visur izgāja runas par to, ko Pēteris Dieva spēkā paveicis, un daudzi sāka ticēt Jēzum. Dievs, atdzīvinot Tabitu, parādīja, cik Viņš ir brīnišķīgs.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Ko labu tu vari darīt, lai palīdzētu citiem savā apkārtnē vai draudzē? Varbūt savākt atkritumus parkā, kopā ar vecākiem ziedot naudu trūcīgajiem vai atdot bērnunāmam drēbes, kas tev vairs nav vajadzīgas?
- Kāpēc palīdzēt trūcīgajiem ir tik labs veids, kā liecināt par Jēzu?

Vai esi kādreiz redzējis no dzīvnieku ādas gatavotas teltis? Akvila un Priskilla bija pazīstami telšu taisītāji. Tajos laikos tas bija ļoti vajadzīgs amats. Nebija šujmašīnu, tāpēc lielās teltis šuva ar rokām, izmantojot milzīgas adatas. Telts šūšana bija labs darbs, kas ļāva nopelnīt.

Akvila un Priskilla bija vīrs un sieva, mīloša kristīga ģimene. Pāvils ar viņiem iepazinās ceļojuma laikā. Korintā viņi uzņēma Pāvilu savās mājās un strādāja kopā ar viņu. Viņiem visiem bija viens amats – telšu taisīšana.

Kopā strādājot, Pāvils dalījās ar viņiem Dieva Vārdā. Viņi no Pāvila daudz ko iemācījās. Pāvils palika Korintā ilgi un visu šo laiku turpināja sludināt evaņģēliju. Akvila un Priskilla vēlējās palīdzēt Pāvilam evaņģēlija darbā, tāpēc nolēma kopā ar viņu doties misijas ceļojumā. Viņiem ļoti patika mācīt Dieva vārdu citiem. Tā bija jauna pieredze, bet viņi bija priecīgi līdzdalīt to, cik labs Dievs ir bijis pret viņiem pašiem.

“Pāvils mums ir tik labs draugs! Es tā priecājos, ka mēs pievienosimies viņam misijas ceļojumā!” Priskilla priecīgi izsaucās.

Akvila piekrita: “Jā, Dievs mūs ir svētījis ar skaistu draudzību un kopīgu amatu!”

Visi trīs sakravāja mantas un devās ceļā. Viņi brauca ar kuģi. Viņu mērķis bija dalīties Dieva mīlestībā ar pēc iespējas vairāk cilvēkiem. Viņi ceļoja pa dažādām vietām, stāstot ļaudīm par Jēzu. Visbeidzot kuģis piestāja Efezā, kas tajā laikā bija viena no lielākajām pilsētām.

Ļaudis ar lielu sajūsmu uzklausa Dieva Vārdu. Daudzi noticēja un kļuva par kristiešiem. Tas noteikti bija aizraujošs skats redzēt pūļus, kas nāca, lai dzirdētu par Dievu.

Akvila, Priskilla un Pāvils kādu laiku palika Efezā. Tad Pāvils atstāja Akvilu un Priskillu Efezā, lai ceļotu tālāk un turpinātu arī citās vietās dalīties ar Dieva Vārdu. Daudzi cilvēki pievērsās Dievam un kļuva par kristiešiem.

Akvilas un Priskillas viesmīlības dēļ, ko viņi izrādīja Pāvilam un daudziem citiem, ļaudis iepazīna vienīgo patieso Dievu. Ir daudz veidu, kā arī mēs varam dalīties labajā vēsti par Dievu. Dievs var dot jums talantu vai dāvanu palīdzēt citiem. Mēs varam kalpot Dievam muzicējot, sludinot, mācot, šujot apģērbu un daudzus citos veidos.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Vai kādreiz esi devies braucienā pa pasaules valstīm vai varbūt apceļojis savu zemi? Vai esi iepazinis jaunus cilvēkus un nogaršojis interesantus ēdienus?
- Kā tu vari pastāstīt citiem par Jēzu arī tad, ja tev nav iespēju ceļot?
- Vai tev ir draugi, ar kuriem kopā vari līdzdalīt Dieva mīlestību? Kādas radošas idejas jūs kopā varētu izdomāt?

BRĪNUMI CIETUMĀ

**BĪBELES DĀRGUMI: 2. KORINTIEŠIEM 1:8-11;
2. KORINTIEŠIEM 11:23-29;
APUSTUĻU DARBI 16:25-40**

Pāvilam patika ceļot un dažādās pilsētās un valstīs mācīt ļaudīm par Dievu. Dažkārt ceļš bija ļoti grūts. Bet arī nogurumā un bēdās Pāvils zināja, ka Dievs ir ar viņu. Gandrīz katrs, kas satikās ar Pāvilu, sajuta Dieva klātbūtni. Ap Pāvilu vienmēr valdīja miera gaisotne, un viņš paveica daudzus brīnumus.

Reiz satracināts pūlis panāca, ka Pāvilu un Sīlu evaņģēlija sludināšanas dēļ iemet cietumā. Daži ticīgie gan bija brīdinājuši viņus laikus no šīs vietas aiziet, bet Pāvils turpināja sludināt, jo juta, ka Dievs ir ar viņiem.

“Prom no mūsu pilsētas! No jums te tikai nelaimes ceļas!” kiedza pūlis. Pāvilam un Sīlam nebija viegli. Bet viņi bija raduši arī šādos grūtos brīžos pielūgt Dievu. Bija sajūta, ka viņi ir pilnīgi vieni. Abi tik tikko turējās uz kājām. Taču Dievs darbojās aizkulisēs.

Cietumā ieslodzīti, Pāvils un Sīla liksmi lūdza Dievu un dziedāja slavas dziesmas. Pēkšņi atskanēja skaļš troksnis. Zemestrīce! Visā cietumā atvērās durvis, bet Pāvils un Sīla turpināja slavēt Dievu. Lai gan viņi (un arī citi ieslodzītie) varēja aizbēgt, Pāvils un Sīla palika, lai dalītos labajā vēsti ar cietuma uzraugu. Cietuma uzraugs bija pārsteigts, redzot, ka viņi nav izbēguši un turpina dziedāt slavas dziesmas. “Pat cietumā šie vīri nebeidz slavēt Dievu! Man jānoskaidro, kas tas ir par Dievu, kuram viņi tic!” domāja uzraugs.

Viņš uzaicināja Pāvilu un Silu pie sevis mājās un, uzklusījis evaņģēlija vēsti, atdeva dzīvi Jēzum. Dievs paveica brīnumu tur, kur to vismazāk varēja gaidīt. Dievs caur cietuma apstākļiem vairoja Savu slavu. Pāvils un Sīla ir piemērs tam, ka pat tad, kad šķiet, ka nav cerības, Dievs paver ceļu. Pat visdrūmākajos apstākļos Dievs dod mums prieku. Varbūt esi to piedzīvojis: ja dienā, kad pats jūties slikti, tu palīdzi citiem, atnāk prieks. Dievs var dot tev spēku iziet cauri visām dzīves grūtībām un dalīties iegūtajā priekā ar citiem, kuri tad no tevis uzzinās, cik Viņš ir mīlošs.

TAGAD TAVA KĀRTA! (JAUTĀJUMI UN UZDEVUMI)

- Vai kādreiz esi piedzīvojis grūtu laiku? Varbūt tev neizdevās labi nokārtot ieskautes darbu vai tevi neizvēlējās skolas izlasei? Kā tu jūties? Ko domāji?
- Pajautā saviem vecākiem, kā Dievs viņiem palīdzēja pārvarēt grūtus brīžus!
- Kā tu vari palīdzēt citiem skolā grūtā dienā iegūt prieku? Ko tu vari darīt, lai citi uzzinātu vairāk par Dievu?

